

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

AKKAD

«Bakanlar kurulunda yaz saati
tartışıyor...» — Gazeteler —

Çelikbaş — Ben saatte bile gericiliği
kabul etmem !...

ARKA ARKAYA
2 BÜYÜK ÇEKİLİŞTE

70
APARTMAN
DAİRESİ

CEM'AN 7 MİLYON LİRA

yalnız
İŞ BANKASINDA

TÜRKİYE BANKASI

en fazla ikramiye veren Bankadır

SİYASİ MİZAH GAZETESİ

BAŞYAZARI :

Yusuf Ziya Ortaç

SAHİBİ :

Ergin Ortaç

YAZI AİLESİ :

Adnan Veli, Orhan Kemal, Rifat Ilgaz, Naci Sadullah, İlhan Selçuk, Selâmi Yurdatap, Şemsi Belli, Nîmet Arzik, Necdet Rüştü, Hüseyin Korkmazgil, Burhan Esen, Yaşar Özen, Kenan Akıncı, Baha Oral, Rauf Ulukut.

ÇEVİRGEN AİLESİ :

Vâ - Nû, Semiramis Aydınlık, Ergin Ortaç, Gülden Ortaç.

KARİKATÜR AİLESİ :

Necmi Rıza, Turhan Selçuk, Nohar Tüblek, Cafer Zorlu, Bülent Şeren, Mehmet Polat, Semih Balcıoğlu, Zeki Beyner, Burhan Solukçu, Şadi Dinççağ.

Yazı işlerini fiilen idare eden :

Kadri Yurdatap

Dizildiği ve basıldığı yer :

Ercan Matbaası

Kapak baskısı :

Şaka Matbaası

Abone bedeli : Yıllığı 50, Altı aylığı 25 lira. Yabancı memleketlere yıllık 100, altı aylığı 50 lira. Uçakla gönderilmesi istenen abonelerden uçak masrafı ayrıca alınır.

Fiatı : 100 kuruştur.

İDARE YERİ :

Dıvanyolu Klodfarer caddesi, No. 8 - 10

Daire : 3.

Telefon : 22 18 11

İLÂN FIATI :

Kapak içi, santimi 20 lira, iç sayfalar 30 liradır.

Cilt : 3 — Sayı : 68

15 Kasım 1962

YIL : 40

Bu gazete Basın ahlâk Yasasına uymayı taahhüt etmiştir.

Akbaba

Bir Devlet Adamı !

HIFZI Oğuz Bekata'yı yazar olarak tanırız, Milletvekili olarak tanırız, dost olarak tanırız: Kafa yapısı sağlam bir aydınımızdır.

Bu sabah, gazetemi okurken bir de ne göreyim: Sayın İçişleri Bakanı, gece, Ankara'da «arama-tarama» yapmış...

Bravoooo!.. Foto muhabirleri bu gösteri rekorunu nasıl kaçırdılar, bilmem Punduna getirip karanlıkta bir flaş parlatsalar, bir resim çekseler caka tamam olurdu!

Böyle bir fotoğrafa dünya basınından da bir çok istekler geldi sanırım: İnsanlar, görmedikleri, işlemedikleri şeylere meraklıdır.

Kendi kendime düşünmeğe başladım: Bay Bekata, hangi duygunun zoru ile bu işi yapmaya kalktı acaba?.. Doğu illerindeki soygunculara, şehir caddelerindeki bıçkınlar gözü dağı vermek için mi?..

Sanırım... Benim tanıdığım Hıfzı Oğuz, devlet otoritesini bu kadar hafife alacak adam değildir!

Pek sayın İsmet Paşamızın «Kuvvetliyiz» övüntüsünü ciddiye almamız için İçişleri Bakanının başkentte arama-tarama yapması yetmez sanırım!

Biz, seçkin politikacımıza şunu sorsak: Henüz seksiz yıl olmadı, bir Eylül gecesini, İstanbulu bir uçtan bir uca çiğneyen bir ayaklanma olmuş, camlar, kepenkler kırılmış, arabalar devrilmiş, milyonlar kaldırımlara dökülmüştü... Kimdi bun-

lar?.. Bu barbar ordusu nereden gelmişti?.. Paraşütler açarak gökten mi yağınıştılar?.. Sınırlarımızdan içeri, yeraltı yollarından mı geçip gelmiştiler?.. Nereden?..

Bir başka gün, Topkapıda, taşlarla, sopalarla, demirlerle silâhlanmış bir haydut kalabalığı İnönü'nün yolunu kesmişti. Onu, Osmanlı tarihinin Hezarpare Ahmet paşasına çevirecektiler... Bu gözü dönmüş haydut sürüsü nereden fıskırmıştı? Nereden dökülmüştü?.. Yılanlar gibi kovuklardan mı?.. Çekirgeler gibi ufuklardan mı?.. Nereden?..

Ama asıl soru: «Nereden geldiler?» «Nereden çıktılar?» değildir. Asıl soru: «Nereye gittiler?» «Nereye sındılar?» dir!

Yine paraşütlerini açıp göklere bir ters uçuş mu yaptılar?.. Yine geldikleri yeraltı yollarından kendi gizli dünyalarına mı göçtüler?.. Ne oldular?.. Nereye gizlendiler?.. Nerede pusu kurdular?..

Ahır !

Gazetelerde okuduk: İstanbul'da otelden çok ahır varmış!

Haaa, şimdi anlaşıldı... Biz de caddelerde tepişen katırları, meydanlarda anıran eşekleri gördükçe: «Bu hayvanlar nereden çıkıyor» diye şaşırıyorduk!

Bunlar on kişi değildir, bunlar yüz kişi değildir, bunlar bin kişi de değildir...

Bunlar hâlâ aramızda yaşıyorlar... Her gün, her saat, her yerde o bıçak gibi bakışlarla göz göze geliyor!

İşte, Cumhuriyet bayramı gecesini yine caddelerde, yine meydanlarda karşılaştık: ellerinde alev alev maytaplar, fişekler, çatapatlar... Kadınlara saldırıyorlar, otomobillere saldırıyorlar, iyi, güzel, temiz ne varsa saldırıyorlardı!

Bunlar İstanbul çocukları değildir... Bunlar köy delikanlıları da değildir... Bunlar, İstanbul - köy karması bir melez kalabaktır.

Ziya Gökalp: «Her insanda iki insan vardır» derdi, «Melek insan, şeytan insan!»

Biz, bu ayak kalabalığında iki şeytanın birleştiğini görüyoruz: Köyün şeytanı ile şehrin şeytanı!

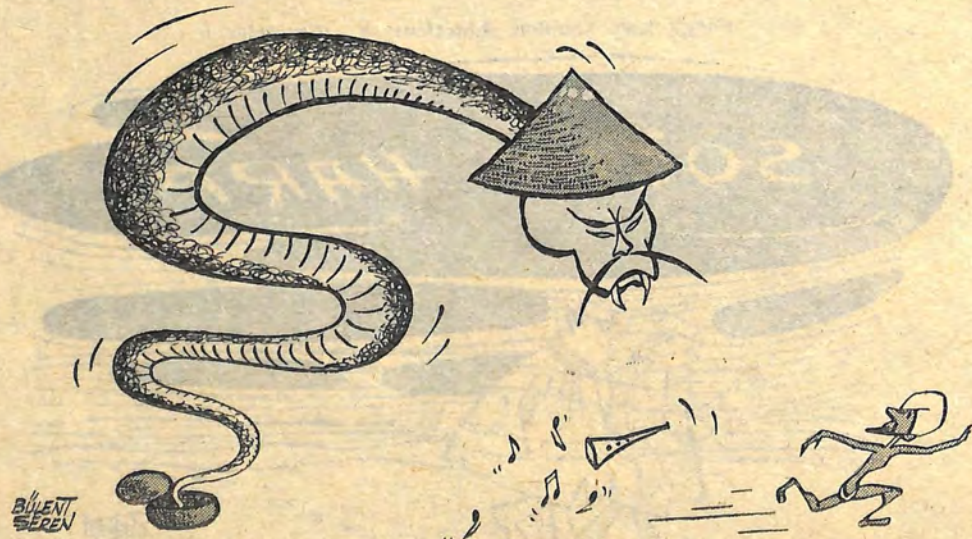
Kötüüklerin çiftleşmesinden doğan bu canavar, artık her yerde alacaklı hoyratlığıyla karşımıza dikiliyor!

Biz umardık ki, sayın Bekata, cemiyetin gırtlığını sıkın bu kördüğümü gevşetmenin, gittikçe boğulan memleketi biraz nefes aldırmanın yollarını arayacak... Hayır, o gitti, bir gece yarısı eğlence yerlerinde silâh aradı!

Devlet adamı bu mudur?.. Devlet adamının işi bu mudur?.. Pes!

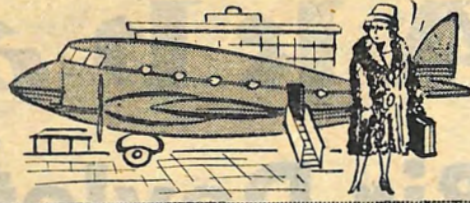
Yusuf Ziya ORTAÇ

Kızıl Çin Hindistan'a saldırdı. (Gazeteler)

Zurnada peşrev olmaz ne çıkarsa bahtına!

TALIA ABLANIN MANTOSU

Naci Sadullah

KONFİÇYÜSTEN Hazret-i Muhammede kadar hangi peygamber, hangi ahlâk öğüdü vermişse, ve Kanunî Sultan Süleyman'dan bugüne kadar hangi hükümet hangi kanunu çıkarmışsa, bizlm «Tâlla» ablamız, bütün ömrünü onların hepsine, itaatlı ve saygılı geçirmiştir.

Yalan söylenilmiyecek... Karınca inciltilmiyecek... Fakire yardım, büyüye saygı, küçüğe sevgi gösterilecek... «İsâ» nm dediği gibi, bir yanagınızı tokatlayana öbür yanagınız uzatılacak...

«Musa» nm dediği gibi, siz etrafınızda aç insan bulunmadığından emnin olmadıkça, sofranıza oturmuyacaksınız... «Ömer» in dediği gibi, ilim çinde olsa gidip arıyacağımız ve size bir kelime öğretenin kölesi olacaksınız!..

Hasılı «Tâlla» ablamızın hayatı, sade âyetleri, hâdisleri ve büyük peygamber öğütlerini değil, hattâ belediye nizamnamelerini bile gizli bir saygı duruşu ile içinden selâmlıyarak geçmiştir.

Onun, İzmir'in Göztepe'sinde bulunan yalısında bir tabak, bir şişe, bir fincan kırılmayagörsün:

O takdirde, onun şimdi otuzun aşmış oğluna düşen vazife, vardır: Ocak kırıklarını - denize gireceklerin ayaklarına batabilir kaygusu ile sahile atmamak ve bir sandalla körfezin ortalarına kadar götürüp, devlerin bile ayak basamıyacıkları derinliklere indirmek!

Geçenlerde, yetmişini aşkın bir komşusu vefat etmiş. Yardıma çağı-

ranlar, onu ölüyle yapayalnız bırakmışlar. Kadın ona bakıyormuş. Fakat bir ölü gibi değil, bir diri gibi! bizim «Tâlla» ablamız, sirkeler, kolonyalar bulmuş ve hayatında basından geçmiş her faciayı olduğu gibi, bunu da, âdetâ neş'e sanabileceğiniz sınırsız bir tevekkül gülsü içinde anlatırken:

«— Meğer Nâcicim, diyor, doktor gelinceye kadar ben tam altı saat, bir mevtayı oğmuşum!..»

Oysa ki o, bir ölüye elini değil, bakişını bile sürmez!

★

Siz şimdi asıl hikâyeyi, Tâlla ablamızın manto hikâyesini, onun ağzından dinliyorsunuz:

Kızlarından birisi, «Nato» da vazife alan damadıyla birlikte Batı Berlin'e gitmiş...

Genç karı koca, Batı Berlin'in Amerikahılarla meskün bölgesine yerleşmişler... «Tâlla» abla, onları ziyarete gitmiş...

«Gittim ama Nâcicim, bu iş öyle kolay olmadı... Pasaport... döviz... vize... mize... bir sürü muamele... Neyse... onları bitirdik de, sıra kılgımıza, kıyafetimize oraya gitmeye elverişli bir çekidüzen vermeye geldi..

«Berlin bu... Avrupa... Medeniyet deyip duruyorlar... Bizim adımız da «Gerl kalmış memleket»... Bu lâf, ortaya çıktığından beri onuruma dokunur benim Nâcicim!..

Onun için ilk önce kalıp kıyafetle yalanlamam lâzım bu lâfı!..

«Bu düşünceyle kendimi «geri kalmış bir memlekette gelmiş bir in-

san» diyemeyeceklerine inandığım bir şekilde tepeden tırnağa donatıverdim.

«Bu arada, bir de manto yaptırdım ki, bana tam binbeş yüz liraya patladı.

«Ama inan ki, manto da manto oldu!

«Onu sırtına glyince, Paris'te kıyafet defilesine girsene birinciliği kazanırsın!..

«Fakat benim bu inancımı, ancak «Berlin» e varışma kadar sürebildi.

«Zira oradaki kadınların sırtlarında gördüğüm kürklerin yanında, benim o sözde şahane manto, âdetâ çoban kepenegi gibi kaldı!

«Geri bir memlekette geldiğimiz anlaşılmam diye ben o mantoyla hiç bir yere çıkamaz oldum.

«Üzüldüğümü gören çocuklar, çaresiz bana bir kürk uydurdular!..

«Fakat benim memlekete dönmek zamanım yaklaşıncı, karşınıza bir mesele dikildi:

«Benim manto ne olacak?...»

«Gerçi benim kız:

«— Bir şey olmaz anne... Manto da benim, kürk de benim desen, giymürkte ne diyebilirler sana?...» diyor ama, bu söz beni hiç tatmin etmiyor...

«Ya derlerse?

«O zaman gözlerimin önüne, «İstanbul» vapurunda yakalanmış kaçakçı resimleri geliyor!

«İzmir asilzadelerinden Tâlla hanım, manto kaçırırken yakalandı!..»

«Bunun üstünde, benim polisler arasında çekilmiş bir resmim.

«Bir gece bunu düşünerek, kanter içinde kalmışım...

«Yataktan fırladım, kızın odasına koştum.

«Kapılarını kimbilir ne telâşlı yumruklarla vurmuş olacağım ki, kız da damat da karşıma çıktıkları zaman, gözleri âdetâ dehşetle o yuklarından uğramış gibiydi.

«Hırsız mı var anne?...» dediler.

«Hayır, dedim, fakat o manto yok mu? Uykularımı işte o kaçırdı benim!..

«O mantoyu ilk iş sabahleyin bir fukaraya verelim!..»

«Onların da razı olmaları üzerine sabahleyin hep birlikte bir fukara aramaya koyulduk...

«Şimdi sana belki şaka gelir ama, yok bre Nâcicim!

«Biz ortaklıkta fukara bulamayınca, damat:

«— Burada ikinci elden satış yapan mağazalar var: mantoyu götürüp onlara satarız!» dedi.

«Bunlar, az kullanılmış eşya satan mağazalarmış...

«Gittik... Mantoya evire çevire baktılar... 1500 liralık manto... daha bir haftalık bile giymemişim...

«Bir dolar!» demezler mi?

«Bir dolar!.. Yâni on lira...

«Üstelik bizim: «Aman!» dememize vakit kalmadan ilâve ettiler:

«— Şayet bir hafta içinde müsterisi çıkmazsa, fiyatını 80 sente indiririz!..»

«Ayol, 80 sente, bizim memlekette o mantunun düğmelerini bile vermezler!

«Onlar böyle deyince ben, sanki mantoma değil de, bana hakaret edilmiş gibi kızmışım...

«Mantoyu da istemem, seksen senterini de istemem!»

Deyip yürüyecek oldum.

«Fakat bu sefer de:

«Bedell tarafımızdan ödenmemiş manto bizde kalmaz!» demezler mi?

«Ya ne yapalım?...» dedik.

«Karşıda, geri kalmış memlekete yardım için îâne kabul eden bir devlet müessesesi var: oraya götürün!..» dediler!

«O sırada önümde duran manto, öyle gözümden düşmüştü ki, canlı bir mahlûk olsa, evire çevire döveceğim!

«Fakat bunu yapamıyacağım için çaresiz mübareği toparlayıp, karşıdaki mağazaya götürdüm.

«Aldılar, elimize de bir makbuz verdiler!

«Şimdi, benim geri kalmış bir memleket olmadığımızı anlasınlar diye yaptırdığım manto, buraya ya gelmiştir, ya gelmek üzeredir Nâcicim!

«Sen ne dersin bu işe?...»

Ne diyeyim?... Güldüm ve:

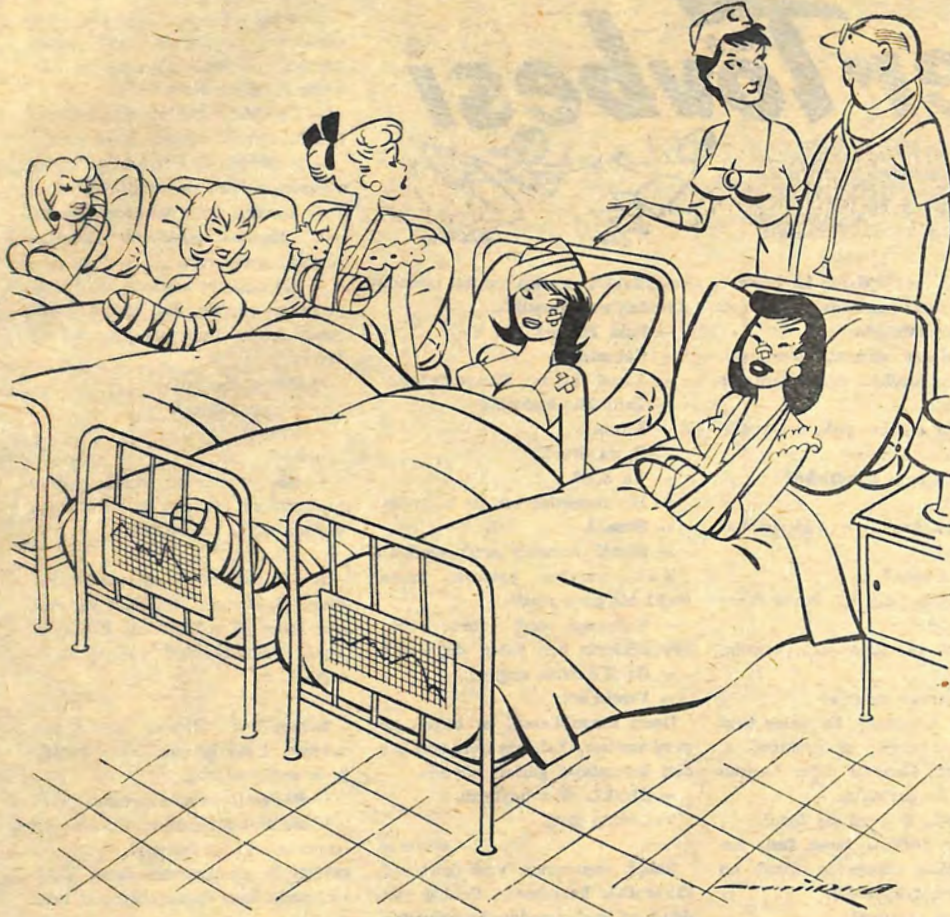
«— Bunda şaşılacak ne var Tâlla ablacığım, dedim, bir milletin kendisi gerlye giderse, mantosu ıleriye gitmez ki?

«İşte gördüğün gibi, o da geriye gelecek ergeç!»

Soğuk harp yeniden şiddetleniyor. (Gazeteler)

— Buna da şükrederim, ya sıcak harp başlarsa!..

— Trafik kazası mı geçirmişler?
— Hayır... Bayram kazası!

Nezaket

Adalet Partisi yüksek hakem kurulu, Ankara milletvekili Burhan Apaydın, partiden çıkarmış.

Burhan Apaydın, daha bir gün önce, evinde rahatsız yatan genel başkanına bir «geçmiş olsun» telgrafı çekmişti. Acaba sayın Gümtüşpala da Apaydın'a karşı aynı nezaketi gösterdi mi dersiniz?

Teselli

Biliyorsunuz, geçen Temmuz başında saatleri, hep birlikte birer saat ileriye almıştık.

Yaz geçti. Havaalar soğudu. Günler kısaldı. Saatlerde bir değişme yok. Bazı kişiler, bu durumdan ufak ufak yakınmaya başladılar. Nihayet Sanayi Bakanlığı bir açıklamayla davayı kesip attı: «Saatler geri alınmayacaktır.»

Eh, bu da bir tesellidir. İliç olmazsa saatlerde gericilerin isteği olmadı!

Beş yıl

Bir gazete, beş yıllık kalkınma planını tefrika etmeye başlıyormuş.

Plân beş büyük cilttir. Acaba hangisi önce tamamlanır dersiniz: Tatbiki mi, tefrikası mı?...

Ders!

İvasta, orta okuldan biri her yıl sınıfını iştirarla geçen bir öğrencinin babası, oğluna imrenerek, okumaya heves etmiş.

Yirmi yıl önce, orta okulla birlikte, tahsili bırakan baba, şimdi Ticaret Lisesinin birinci sınıfını başarıyla bitirip ikinci sınıfa atlamış bile. Tabii oğlunun yardımile. Zira ikisi de aynı okula gidiyorlarmış.

Eeee, ne diyeceksiniz, bazan da, işte böyle, babalar, evlâtlardan ders alırlar!...

Politik cilve

Millet Meclisi Başkan Vekilleri için, Meclisin bir Kasım toplantısında yapılan seçimde, Adalet Partisi grubunun gösterdiği aday'ı değil de, aday olmayan bir başka Adalet Partili milletvekilini, Muhittin Güven'i seçmiş Meclis.

Bugün Adalet Partisine hâ-

kim olan müfritler, Muhittin Güven'i istifaya zorluyorlarmış. Grup toplanacak, durumu görüşecek, belki de yeni bir aday gösterecekmiş.

Grupta herhalde başka adaylar da ortaya çıkacaktır. Bu arada biz, Muhittin Güven'in de adaylığını koymasını tavsiye ederiz ve inşallah grupta Güven, oy'u alır.

Güven

Büyük Millet Meclisinde Başkan Vekilleri seçilirken tuhaf bir sürpriz oldu. Çoğunluk, A. P. grubunun gösterdiği aday yerine, bir başka A. P. liye güven oyu verdiler.

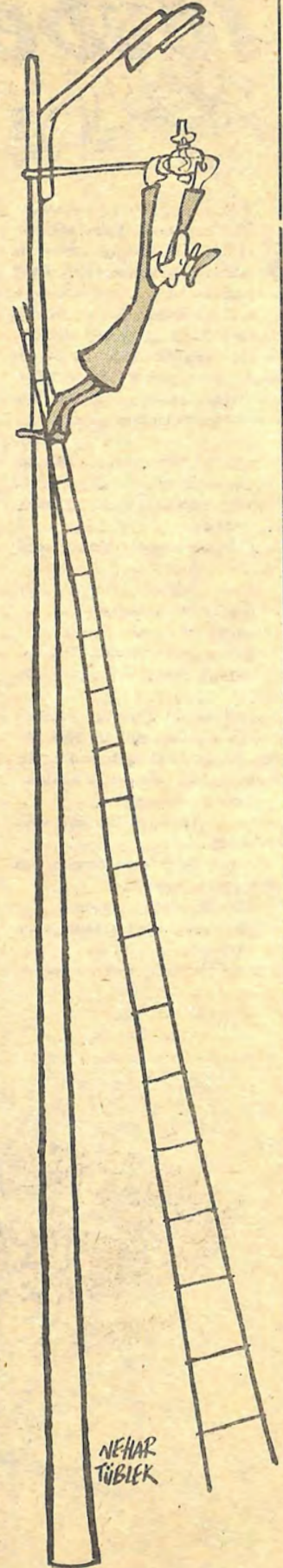
Meclisin güveni bay Güven'e idi! Ama, kendi kararına karşı yapılan bu seçim, A. P. grubunu fena halde kızdırdı ve parti arkadaşları, Muhittin Güven'i istifaya zorladılar...

Ne yapsın biçare?... Atalar «zor oyunu bozar» demişler...

Seçim yıllarının meşhur «gözlerimin içine bakın... Neler söylemek istediğimi anlatırsınız!» vecizesi bay Muhittin Güven çaresiz istifa etti.

Görüyor musunuz şu politikayı?... Güven'e bile güven yok!

İstanbul bir yıl sonra elektriksiz kalacak. (Gazeteler)

— Şimdiden idareye alışalım!

Tövbeler Tövbesi

İsmi Belli

Pazartesi

YEMİN ettim... Yalan söylemeyeceğim artık... Hiç, ama hiç yalan söylemeyeceğim!.. Değil kocaman kocaman, kuyruklu kuyruklu, süslü püslü yalanlar, ufacak, miniminicik bir yalan bile söylemeyeceğim! Düpedüz, olduğu gibi görünen, içinin gerçek sesyle konuşan, rıyâsız, mert ve dürüst bir insan olacağım bundan sonra...

Salı

Akşamüstü Belma uğradı. Hoş kız ama, nedene sıkıyor beni artık. Sıkıntımı herhalde yüz çizgilerimden aulamış.

— Gelişime memnun olmadın mı? dedi.

— Hayır! dedim.

— Sahl mı söylüyorsunuz?

— Bende yalan yok!

— Çok tuhafsin bugün! Uykunu alamadın mı yoksa? Ne yaptın dün gece?

— Dün akşam Füsünla beraberdim. Bir arkadaşla götürdü beni. Yemeği kolejlî Selmalarda yedik. Vakit çok geçtiği için orada kaldım.

— Kim bu Füsün?

— Onyedî numaralı flörtüm.. genç bir kadın!

— Neler söylüyorsun kuzum, sen hasta mısın bugün?

— Yocooo, demir gibiyim!..

— Hani senin bir tek kadın arkadaşın yoktu?

— Yalan söylemişim herhalde... Belki de seni kandırmak için öyle konuşmuş olabilirim.

Belma âdeta şaşkına dönmüştü. — Şakayı bırak!.. diye inledi. Üzme beni!..

— Şakası makası yok, doğru söylüyorum!..

— Demek beni kandırdın?

— Evet!

— Demek başka sevdiklerin var?

— Hayır!

— Peki Füsün?

— Sevdüğüm değil, hoşlandığım kadın!

— Demek geceyi onunla geçirdin, öyle mi?

— Bir kısmını onunla!

— Diğer kısmını?.. Herhalde beni düşünmekle, değil mi hayatım?

— Hayır!.. Gecenin diğer kısmını da Selma ile geçirdim.

— Aaaaa!.. O nasıl şey öyle?..

— Füsün votkayı biraz fazla kaçırdı. Alkolün etkisinden olacak, on ikiye doğru uyuyakaldı.

— Eeeeee... sonra?..

— O uyuyunca Selma ile ahablığı başladı!

— Aynı odada mı?

— Evet!..

— Dünyada inanmam!.. Çocuk mu kandırıyorsun sen?.. İnsan birisinin uyuduğu bir odada bir başkasıyla hemencecik nasıl anlaşıp?..

— Hemencecik olmadı... Henüz

sotradayken ayaklarımızla masamın altından anlaşıştık!..

— Peki Füsün?

— Çakmadı!..

— Güzel mi bu Füsün dediğin?

— Tatlı bir kadın!

— Selma?

— O da öyle!

— Ya ben?

— Bir zamanlar sen de tathydın!

— Şimdi?

— Şimdi usandım artık senden!..

Kalktı, yanıma yaklaştı. Sesine trajik bir hava verdi:

— N'olursun, dedi üzme beni!..

Söylediklerin hep yalan değil mi?

— Harflî harfine doğru!..

— Yemin et!..

Onun inanabileceği en büyük yemini yaptım. Yalvarış dolu sesi birden hırçınlaştı, gözleri büyüdü:

— Alçak!.. diye haykırdı.

Ve.. çekip gitti.

Çarşamba

Sabah vapurunda yeni daire müdürümüzle karşılaştık. Geldiği günden beri hoşlanmadım bu adamdan. Sesinden konuşmasına kadar tiksindiğim, nefret ettiğim bir tip. Belki iyi bir adam ama, ben sevmedim nedense.

Yüzüze gelmiyelim diye alt salona indim. Herhalde yukarda yer bulamamış ki, biraz sonra o da indi aşağı. Geldi, başka yer yokmuş gibi, tam yanımdaki koltuğa çöktü.

— Nasılsınız evlâdım, dedi.

— Arz-ı nefret eylerim efendim!.. Anlamadı. Her zamanki gibi hürmetlerimi arzettiğimi sandı galiba. Birkaç gün önce gelen bir iş sahibinin evrakını sordu:

— Ne oldu, hallettiniz mi o adamın işini?.. Zavallı sıslamp duruyordu...

— Hallettik, dedim. Aradığı dosya numarasını bulduk verdik kendisine!

— Aferin, dedi. Ne çabuk buldunuz?.. Halbuki zavallı bir aydanberi gelip gidiyordu.

— Bir elliliğin başındaymış iş, diye cevap verdim. Elli kâğıdı toslayınca dosya numarası şıppadak çıkıverdi!..

Müdür afallamıştı:

— Ne ellî kâğıdı?

— Rüşvet!

— Ne?

— Rüşvet efendim, rüşvet!.. Hani şu sizin sık sık alıp da belli etmediğiniz elden konuşma!

Bugün akşamüstü daireden kovuldum. Hakkımda tahkikat yapmak için işten el çektiler. Boştayım şimdi. Yarından tezi yok, iş arıyacağım!..

Perşembe

Nereye başvurdumsa netice alamadım. Eski işimden niçin ayrıldığımı soruyorlar:

— Rüşvet aldım! diyorum.

Kımlığımı soruyorlar. En ufak teferruatına kadar her şeyi bütün gerçekliği ile anlatıyorum. Daha sözün yarısında kapı dışarı ediyorlar beni.

Cuma

Yaşlıca bir hanım komşumuz var. Büyük adamlardan, çok tanıdığı varmış. Bir tavsiye mektubu almak için ona yolladılar beni!.. Evde yoktu. Hizmetçisi evdeydi. Hizmetçisinin bacakları güzeldi.

— Şimdi gelir, biraz oturmaz mısınız? dedi.

Oturmaz olur muyum, onun bacaklarını seyretmek için bile olsa, yine otururdum.

Biraz sonra hanım geldi. Berberdeymiş saçlarını yaptırmış. Daha çok çirkinleşmişti.

Hizmetçi benden evvel atıldı:

— Aaaaa, ne kadar güzel olmuş, dedi. Sizi bir kat daha açmış!..

Hanım bana da sordu saçlarını:

— Beğenmedim, dedim. Buldok köpeklerine dönmüşsünüz!..

Kadıncağız afallayıverdi. Hizmetçi de afallamıştı. Hanımdan evvel davrandı:

— Terbiyesiz!.. diye haykırdı.

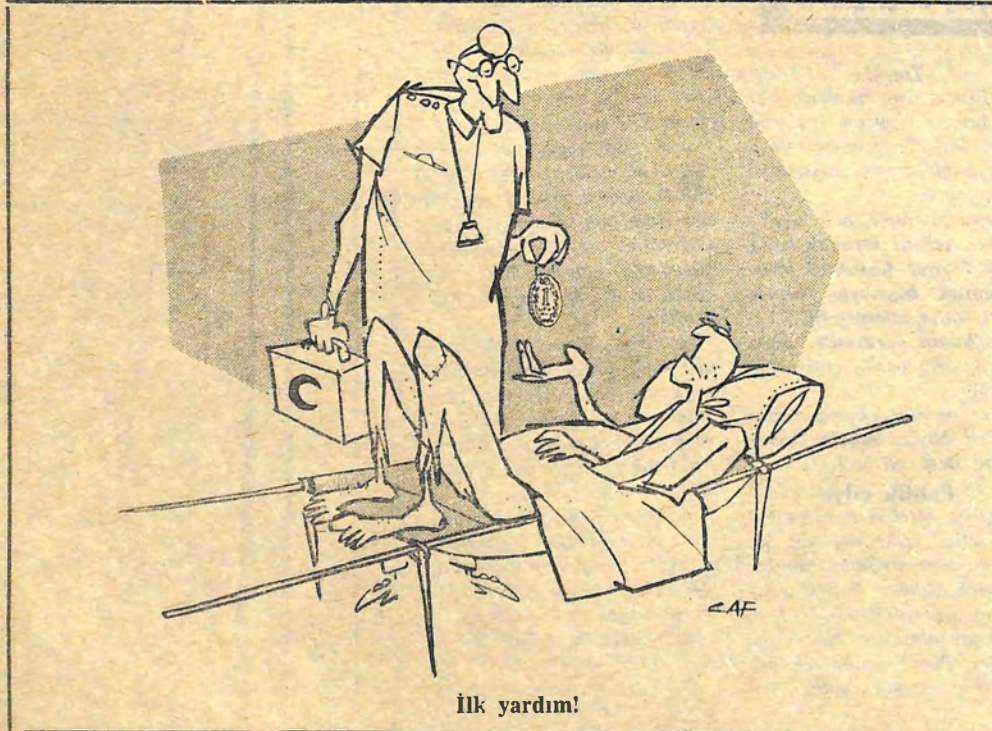
— Ne terbiyesizliği gördün ki, dedim. Demindenberi oturuyordum uslu uslu. Terbiyesiz olsam yarım saatte iç geçirdiğim bacaklarına...

Sözümü bitirmeye vakit kalmadı, faraştan çöp döker gibi beni kapının önüne attılar.

Cumartesi

Hâlâ iş bulamadım. Ne kadar tanıdığım varsa, hepsiyle bozuştuk. Ne söylesem kızıyorlar bana. Halbuki ben hakikatî söylüyorum.

Bu sabah bizim Kalkındırma Derneğinin toplantısı vardı, sinema salonunda. Yıllık kongreyi yapacaktık. Eski hemşerilerim benim de

İlk yardım!

konusmamı ve derneğin gayesiyle ilgili bir nutuk çekmemi istediler:

«— Arkadaşlar!...» diye başladım söze. «Size sayın arkadaşlar demiyorum! Çünkü içinde sayılacak, se-vilecek kimseler olduğu gibi, bunun zıddı olanlar da var!...»

Bazı sıralardan «Yuuuuuh!...» sesle-ri ve ışıklar başladı. Fakat ben ko-nuşmama devam ettim:

— Şu anda genel kongresini yapı-tığımız Kalkındırma Derneği, çeşit-li şahıs ve müesseseleri kitabına uydurarak dolandırmaktan başka bir işe yaramıyor!... Derneğin idare kuruluna seçilen arkadaşların çoğu meyhane masalarındaki hususi eğ-lencelerinin faturalarını dernek na-muna kestirmekte, kız ve kadın ar-kadaşlarıyla yaptıkları otomobil ge-zintilerinin ücretini bile dernek pa-rasından ödemektedirler. Arkadaş-larımız arasında sıfır numara ay-yaş, sıfırdan daha aşağı numara kumarbaz olanlar mevcuttur. Bun-ların yanında şahsi işlerini bırakıp hiçbir menfaat gözetmeden dernek toplantılarına gelecek kadar feda-kâr olanları da vardır....

Ben daha devam edecektim. Ama kim olduklarını anıyamadığım üç-beş kişi, beni mikrofonun başından kucakladıkları gibi, merdivenlerin dibine attılar...

Pazar

Bu günüm hep misafirlikte geçti. Kime uğradımsa birkaç saat içinde hep küfür işittim, dayak yedim ve kevdum. Anlıyamıyorum şu insan-ları... Hem dürtüştükten, ahlâktan, doğruluktan, mertlikten söz açarlar, gerçekten söz açıldı mı, hemencecik kırılıverirler... kızırırlar...

Lâf arasında Ahmet:

— Ben nasıl adamım bilirsin! de-di. Benim için atıp tutmuşlar mey-hanede!.. On sene var ki, tanışırız seninle... Söyle Allah'aşkına, bu ka-dar nâmusuz bir adam mıyım ben?

— Doğru söylemişler, dedim. İtin birisin!.. Ama sempatik bir it oldu-ğun için, kimse açıkça söyleyemiyor itliğini!...

Bir kızdı, bir kızdı ki, düşman başına... O bana, ben ona söyleme-dik lâf bırakmadık. Kolumdan tut-

Sigara fiyatlarına zam yapılıyor. (Gazeteler)

YAZISIZ

tuğu gibi, kapı dışarı etti.

Sonra Mehmede uğradım bir ara-lık. Bir kaç yıl önce kocasından ay-rılmış bulunan ablasına karşı zaafım vardı Mehmedin. Hem Mehmetle bi-raz gevezelik eder, hem de ablasının dar etek içindeki oynak kalçalarını seyredirim diye...

Önce sitem etti:

— Bu ne biçim dostluk birader, dedi. Eskiden sık sık arardın, bir aydanberi yüzünü gördüğüm yok!..

— Na yapayım, dedim. Ablanın İz-mire gittiğini duydum. O olmayın-ca evin tadı yok. Onun dönüşünü

haber alır almaz görüyorsun ki, yi-ne damladım.

Mehmet işi pişkinliğe verdi:

— Biz evcek severiz seni!.. dedi. Her zaman uğrıyabilirsin!..

— Olabilir, dedim. Ama ben yal-nuz ablandan hoşlanıyorum. Sen ser-serinin birisin!.. Ama ablanın o dar eteği yok mu?.. O dar eteğin içinde yuvarlak kalçalarının dönüşü yok mu?.. İşte ben ona bitiyorum...

Şaşırma-kla beraber pişkinliği bi-rakmadı:

— Niyetin ciddiye, ablamla konu-şayım bir defa, dedi. O da iyi bir iz-divaç yapmayı arzular her halde!

— Yoooo!.. dedim. Öyle bir şey düşünmedim. Abla dul bir kadın. Ben dul kadınla evlenmeyi istemem. Fakat böyle genç ve güzel bir dulla se-vişmek hoşuma gider... İstersen bir fikrini al... Arzu ederse bir müd-det arkadaşlık yapabiliriz...

Daha söyleyeceklerimi bitirmemiş-tim, sert bir tokadın yüzünde şak-ladığını ve gözümünden kıvılcınlar çıktığını hissettim. Şu anda hatırı-ma gelmiyen bir sürü küfürler sa-vurarak siile - tokat beni kapının dışına attıkları zaman, ceketimin cebi, gömüğümün yakası parampar-ça olmuştu. Burnumdan kan geli-yordu.

Pazartesi

Yedi ceddime tövbe ettim, artık tek kelime doğru konuşmayacağım!.. Bir hafta içinde hayatım darmada-ğın oldu!.. İş mden oldum, dostla-rımdan oldum... Ne kadar sevdiğim varsa hepsinin nefretini kazandım!.. Hangi kapıyı çaldımsa kovuldum... Seviştığım kadınlar birer birer u-zeklaştılar benden!.. Yalan söyleme-menin karşılığı olarak bir ton kü-für, bir o kadar da dayak yedim!..

Yalan!.. Ne asil, ne eşsiz, ne si-hirli bir şeymiş yalan!.. Yalan ol-mayınca hayatın tadı yok, tuzu yok. İnsanlar meğer sadece yalan saye-sinde mutluymuş!.. Hayat, meğer sadece yalanla güzelmüş!..

Hakikatten, yalandan öğrenir gibi öğreniyorum!.. Bundan sonra bir tek kelime doğru konuşsam Allah kahretsin beni! Gerçek kadar âdi, dürüstlük kadar bayağı, mertlik ka-dar değersiz birşey var mı acaba?..

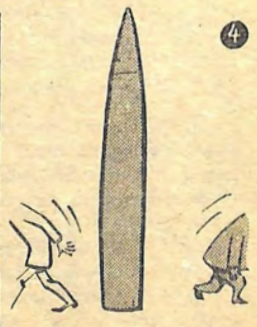
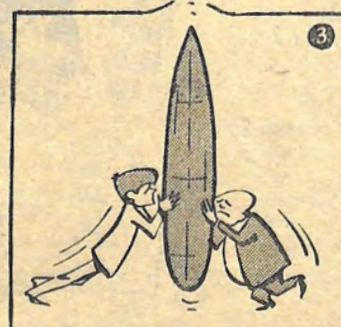
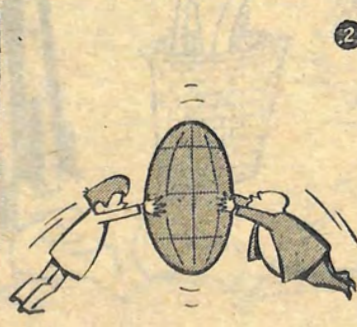
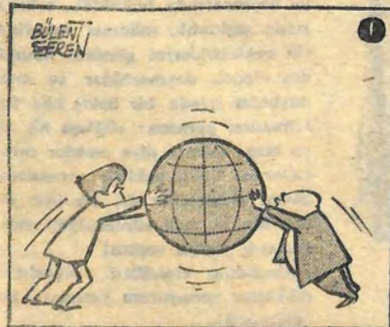
Artık bütün varlığımızla «Haki-kat» e paydos diyorum!.. İsmimi bi-le sordukları zaman doğrusunu söy-lemeyeceğim!.. Çamura altın dedikle-ri zaman:

— Evet efendim, tabii efendim, hem de 24 ayar altın!.. diye haykı-racağım!..

En çıplak gerçeklere, yalanın ipek kumaşından en süslü elbiseleri giy-direcek, yaşama düzenimizin için, öylece sokacağım!..

Kahrolsun çirkin hakikat, soysuz hakikat!.. Yaşasın güzel yalan, asil yalan!..

Şemsi BELLİ

YAZISIZ

Sultani günler ...

İçimden öyle ufak hikâye döktürmek gelmiyor... İçli içli mektup yazsım geliyor:

Sultani günler geçirdik? Şah ge'di gitti.

Galiba bu Türkiye'ye üçüncü mü, dördüncü mü gelişi... Her gelişinde Türkiye'yi bir değişik buluyordur. Biz de onu değişik buluyoruz...

Birinci gelişi pederinin eski, boy-lu gölgesinde, körpeçik bir şehzade kılığında. Hayal meyal hatırlıyor-dur. Biz de hayal meyal o zamanki şehzadeyi hatırlıyoruz.

İkinci gelişi çok şaşaalı: Yanında «Şahbanü» su ile! Bu birleşik keli-meyi geçen gün bir gazete kuılıandı ağız dolusu, ben de ödünç aldım.

Üçüncü gelişi... Hımm, üçüncü gelişini kendisine hatırlatmıyalım... Akbaba okuyucularına hatırlatalım amma:

Her Devlet reisine bir saray tah-sis edilmişti İstanbul'da, hem bol lâkırdı etmek, hem bol denize gir-mek, hem bol politika yapmak için... Soura, evdeki pazar çarşıya uyma-mıştı da (evdeki değil, Irak'taki paz-ar. Nuri Sait falan hafiften «telef» edilivermişlerdi!) Evli evine köylü köyçeğizine dağılmıştı füc'eten! O dağılışı ben iki gözümle görmüştüm.. İnsanlara hükmeden insanların, en-dişeli hali tuhaf oluyor, tuhaftan da fazla... İsterdim ki, ülkelere hük-medenler, Azrail'in gölgesini görünce sararıp solmasınlar şarkının leylâk-ları gibi!.. Tehlike önünde «metin-leşsinler» bizlm parlamentonun as-lan üyeleri gibi meselâ!..

Lâfı uzatmak değildi amacım... Dördüncü gelişini konuşacağım... Ankara sadeydi. Sapsade. Usulden olsun diye, oraya buraya çok nişan-lı birkaç resim, oraya buraya bir iki bayrak asılmıştı... Halk tınmı-yordu sokakta. Ancak trafik aksarsa homurdanıyordu...

Toplum nasıldı biliyor musunuz?.. Victor Hugo'nun, yüzü gözü kırışık içinde, ihtiyar kadını hatırlatıyor-du... (Bir şiirindeki ihtiyar kadını...) Az'cık tercüme edeyim size o şiiri:

Napoli kiralı o gün sarayın bir galasına gidiyordu...

At araba debdebe saltanat, yerli yerindeydi ahbab!.. (Bu ahbabı ben ekledim)!

Paçavralar içinde, bir ihtiyarcık, yol boyunca yürüyordu...

Birden, görmüş, geçirmiş, çek-miliş unutmuuuuş başını salladı... Kırıl mı... bız coook kurallar gör-dük... İmparator imparator iken!..»

İşte bizim toplum, bütün saltanat-lara böyle omuz silker hale geldi... Gelmesi lâzımdı, getirdiler!..

Çok sempattı Ankara bu umur-samazlığında!

Tabii protokolümüz paralel olarak gelişmemişdi hayatla... Onun'çin te-lâş almıştı protokolcuları da, Dış-İşleri Bakanını da... Biliyorsunuz bizde büyük adamlar teferruatın t-

Gene zarif bir hikâye...

İstanbul'a ne zaman gitsem bir sergiye gitmiş gibi olur, ba-şım kalabalık dönerim!.. O kalabalıkta da zarif zarif ışıklı nok-talar olur. Geçen gün bir tanesini «gönül adamları» başlığı al-unda okurlarıma sunmuştum!.. Semt gene görmüş geçirmiş, havası hoyratlaşmış Nuruosmaniye. Bir dükkânın önünde ço-cuklar seksek çizgisi çizmişler kaldırıma, seksek oynuyorlardı... Çirkince, sıskaca, örgülü örgülü, önlüklü önlüklü sahici çocuk-lar.

Kutsal seksek çizgisini de, kutsallık nedir bilniyen ayaklara karşı korumağa çalışıyorlar...

Bir adam sallantılı bir yürüyüşle yaklaşıyor. Dükkâna girecek. Traşsız, ihtiyar, içmiş, gözü umutsuz... Dükkâna sağdan girmeğe çalışıyor, soldan girmeğe çalışıyor. Amacı küçüklerin seksek karelerini silmeden, gönüllerini çiğnemenen girmek. Ço-cukların gönüllükleri orada çünkü...

Seksekçiler ihtiyarın gayretlerini izliyorlar. Oyunlarını bırak-mışlar. İçlerinden bir ılıklık geliyor kılığı pejmürde, gönü şâh, bu muhterem kişiye... En miniği cebinden beş kuruş çıkarıyor uzatıyor, fıkara sanarak... Karşılardaki hafiften gülümsüyerek alıyor uzattıklarını onları kırmamak için!

Birkaç dakika sonra, kol kadar çukulatalarla dönüyor, ve uzatıyor iyi kalpli küçük beylerine, şaşkınlıktan yusuvarlak olmuş çocuk bakışlarına gene gülümseyerek hafiften...

Bu hikâye masal değil vallahi... amma masal havasında!... O dev rotatıvleri, falan bırakın siz, hâlâ masal havası eser Bâbüâlinin köşe bucağında ve şükür ki eser!..

CAF

Sepet havası!

ferruatına eğilir ve büyüklükleri bu teferruat bölümlerinde ölçerler...

-Şahı ağırlamak için bir tiyatro programı hazırlanmıştı. Dış İşleri Bakanı seçti bu programı, ziyafet mönüsü tertiplercesine.

Özel program için kendisine Ko-pella'yı sundular baleden... «He» dedi!

İl trevatore'yi sundular Operadan. Gene «He» dedi!

Ondan sonra efem, Nasreddin Ho-ca'yı sundular yerliden... Gromyko-yu hasetten çatlatacak bir «No» cek-ti!..

Şaheser olmaktan uzak Nasreddin Hoca... Yalnız Feridun Cemal'in de-ğeri hakkında fikri yoktu... Ne ese-ri ne Hocayı görmüştü düşünde!.. İnsan belki uzun zaman yurt dışı yaşarsa yerli kumaşa da, yerli ese-re de «No» diyor kolayca... (Bunu Gromyko-yu teselli etmek için söylü-yorum...) Yalnız bir yerli politika'ya kolayca «No» dese ya!..

Abuziddin efendi!..

Ufak tefek, zeki bakışlı, esmer a-dam, Bakana:

«— N'olur efendim» dedi, «gelecek olanlar dünyanın en ünlü gaze-tecileri... Mibmandar olarak kendi-lerine bir Abuziddin efendi vermi-yelim»...

Abuziddin efendiden kastettiği şuydu: Lisan bilmez, protokol bil-mez, ziyaretçileri değil, fırsat bu fir-sat diye kendini gezdiren, fırsat bu fırsat diye kendi karıncağını bir kaç günlük doyuran, sevgiilerine, altına verdikleri taşıtın fiyatısını yapan, içki bakımından güç bastı-rılabilen bir susamışlıkla susamış kışl...

Bakan, ünlü gazetecilere Abuzid-din efendilik'ten uzak bir mihman-dar seçeceğini vâdettil, işin sonu ne oldu bilmem.

Bu mihmandarlık nâzık bir me-sele... Koskoca André Gide Türki-ye'ye geldiğinde, Türk düşmanı bir tath su frengine toslamış da, derin kültürüne, derin zekasına rağmen, Türkiye'yi onun gözüle, onun gör-güsüzlüğüyle, onun kinyle görebil-miş ancak. André Gide olmayan di-ğer yabancılar, daha fazla da tesir altında kalırlar...

Ben, Abuziddin efendilerin karşı-sında, yemesini içmesini bitirsin di-ye boyunlarında büküklük, bakışla-rında şaşkınlık, mümtaz misafirle-rin bekleştiklerini gördüm. Abuzid-din efendi, doymazlıklar ve susa-mışlıklar içinde bir bakış bile fir-latmadan garsona: «Oğlum bir şi-şe bira daha!» diye emirler savu-ruyordu. Vakti nakittir prensabını güden ziyaretçiler de, bir ögle ye-meğinin üç saat sürebildiğini görü-yorlardı şaşkın şaşkın!

Abuziddin efendileri seçenlerin dikkatine sunuyorum yazımın bu bölümünü!..

Nimet ARZIK

Ağaçkakan!

— Mektebe mi gideceksin?.. Cahil!.. Kim okumuş da adam olmuş?

AKBABA RADYOSU

Alo! Alo!.. Burası Akbaba Radyo Yayın Postaları... 961 metre uzun dalgadan Ankara, 169 metre kısa dalgadan İstanbul Radyosu!.. Sevgili dinleyiciler, aziz okuyucular, programımıza hoş geldiniz!..

Akbaba Radyosunun stüdyolarında bu hafta ilk dinliyeceğiniz solist, uzun süreden beri A.P. den ihraç edileceği söylenen ve geçen hafta partiden kaydı silinen yakışıklı ses ve söz yıldızı Burhan Apaydın:

Baltayı ben savurdum,
Meşenin günahı ne?
Avuçladım közleri
Maşanın günahı ne?

Af dedim af'a döndüm,
Züğürt sarrafa döndüm,
Duvarsız rafa döndüm,
Köşenin günahı ne?

Ne kış dedim, ne bahar,
İçtim sabaha kadar!
Kadehlerdi bana yâr
Şişenin günahı ne?

Burhan Apaydım adım,
Dolaştım adım adım.
Ben kendimi harcadım,
Paşa'nın günahı ne?..

Sevgili dinleyiciler, şimdi de Y.T.P. nîi «Şen Kardeşler» i Ertuğrul Alatlı ile Nurettin Ertürk - saz ve darbukanın refakatinde - size bir ayrılık türküsü okuyacaklar:

Çekildik biz artık parti tahtından,
O tahtın sultanı olan düşünsün!

Köti talihinden, kara bahtından
Sultan kapısında kalan düşünsün!

Siyaset denilen bir garip san'at,
Kimi «Hürriyet» çi, kimi «Demokrat»!
Zamansız şahlandı şol demir-kır-at,
Dizgini başıboş salan düşünsün!

Parti yaylasında yattık uyuduk,
Uyuduk da mışıl mışıl büyüdük,
Herkesin ağzında bir başka düdük,
Bize ne?.. düdüğü çalan düşünsün!

Şen kardeşlerden sonra bu haftaki konserimizi C.H.P. nin yeni İstanbul İl Başkanı gür sesli sanatçı Ekrem Özden'in bir türküsü ile bitiriyoruz:

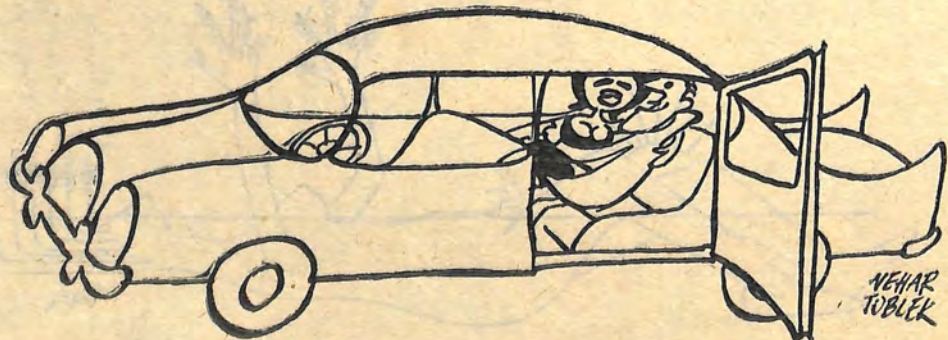
Varıp gezdim C.H.P. nîi için!
Gözler uyur, kollar uyur, baş uyur,
El altından hızıçlılık başlamış,
Ayaklar tökezler, kaya-taş uyur!

Gülekle bir tarafta gün bekler,
Her birisi başka çeşit ün bekler,
Çimenler böyuncâ laştan bebekler
Her ağaçta ayrı ayrı kuş uyur!

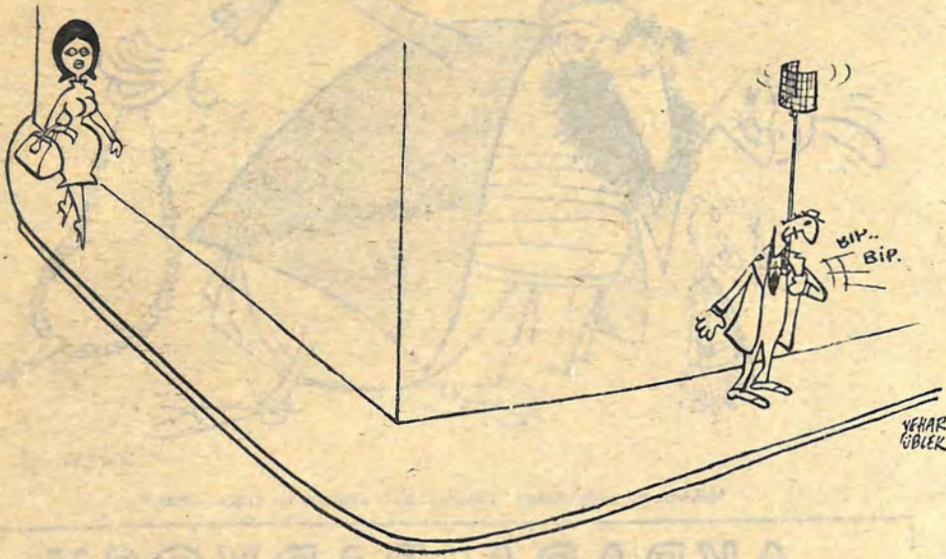
Ekrem Özden der ki: Tesadüf bu ya;
Gökyüzünden yıldız düşer kuyuya!
Yüzlerce mesele yatmış uykuya,
Kırpiklerde damla damla yaş uyur!

Aziz okuyucular, sevgili dinleyiciler!.. Bu haftaki programımız da burada bitti. Gelecek hafta tekrar buluşmak temennisiyle mutlu günler. Hoşça kalın!..

Otomobil!li erkekler evlerini ihmal ediyor. (Gazeteler)

— Kim demiş sevgili!.. Otomobil evim gibi kullanıyorum!

YAZISIZ

YAZISIZ

Sigara

Adamcağız müthiş bir kol ağrısı ile doktora başvurmuştu. Doktor iyice muayene ettikten sonra:

— Ne zamandanberi bu acıyı çekiyorsunuz? diye sordu.

— Üç haftadanberi doktorcuğum!..

— Fakat, nasıl dayandınız? Sizin kolunuz iki yerden kırılmış; derhal neden bana gelmediniz?

Adamcağız içini çekti:

— Nasıl geleydim doktorcuğum? Ne zaman kolumun ağrısından bahsetsem karım artık sigarayı bırakmam gerektiğini başıma kakıp duruyordu!..

Hayat dersi

Pratik bir hayat adamı idi:

— Oğlumu da tam hayatla mücadele edecek kabiliyette yetiştiriyorum, diyordu; mecbur olduğu zaman kendini koruyabilmek için boks dersleri aldırmağa başladım...

Dinleyen itiraz etti:

— Peki, ya kendinden daha iri yarı ve boksu iyi bilen biri karşarsa karşısına ne olacak?

— Onu da düşündüm, dedi pratik adam; bir yandan da koşu talimi yapıyor.

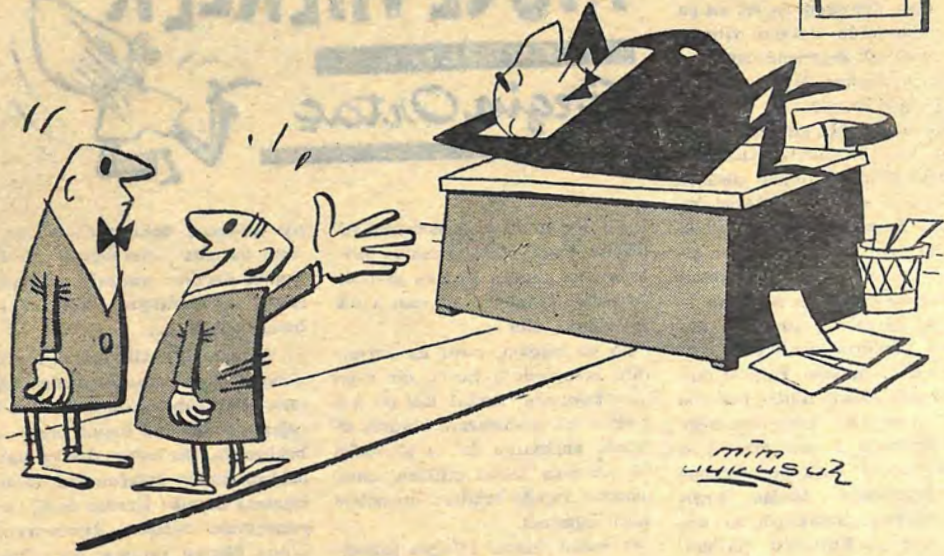

YAZISIZ

Feza yolculuğu

2

— Bu da müdürümüz!..

İnce hesap!

Başını elleri arasına almış, kâğıtlar arasına gömülmüş durmadan hesap ediyordu:

— İşi çok karıştırmadan kısaca hesaplıyalım... Yedi dört daha eder oniki; dört sene askerliği bundan düşsek kalır dokuz; dokuz onbir daha, sekiz; onbir daha... Eder yirmi beş. O sırada bizim ilk oğlanın sünneti vardı; demek ki bundan bir çıkarıp iklye bölmeliyim etti ondokuz. Ondokuz yedi daha eder yirmi sekiz. İki ile çarpınca ne oluyor?.. Hımm kırk beş değil mi? Kırk beşten on yedi çıkarsa ne kalır?.. Ne kalır?.. Yirmi üç, evet...

Elini alnına vurdu:

— Buldum; tam yirmi üç nedir matematik profesörüyüm!

Sebe

Hâkim, suçluya sordu:

— Aynı elbiseci dükkânını tam dört defa soymuşsunuz; bunun sebebini nasıl açıklayacaksınız?

Suçlu anlattı:

— Bu dükkândan yalnız bir elbise çalmıştım hâkim bey; fakat karım beğenmedi ve üç defa değiştirtti.

YAZISIZ

YAZISIZ

PARİS, güneşli bahar günlerinden birini daha yaşıyor. Bu güzel, ılık bahar havasını, Parisliler parklarda gezerek, Bois de Boulogne'daki pastahanelerde oturarak veya dünyanın en şık en pahalı mağazalarını dolaşıp, vitrinlerini seyrederken değerlendiriyorlar. Bizin hikâyemiz de bu mağazaların birinde başlıyor:

Kasadan çıkardığı, kıymetli mücevherlerle vitrinini süsleyen kuyumcu, mağazaya birinin girdiğini görünce, işini bırakıp müşterisini karşılamaya gider. Karşısında son derece kibar, şık, orta yaşlı bir madam görünce, içinden «bugün işler yolunda» diye söylenir. Hele madamın ismini de öğrenince, kuyumcu tahmininde yanılmadığına sevinir.

Bugünlerde bu ismi, Paris'te duymayan kalmamıştı. Bütün Paris bu aristokrat ailenin, kızlarının düğünüyle meşguldü. Ve işte, nihayet bu gün de, devlet kuşu kuyumcunun başına konuyordu... Madam, kızına düğün hediyesi almak için bu mağazayı seçmişti. Kuyumcu için bundan daha büyük şeref mi olurdu?

Çelik kasadan çıkardığı birbirinden şahane mücevherler karşısında hayranlığını esirgemeyen madamı, kuyumcu takdirle seyrederdi.

Bu karşılıklı hayranlık ve takdirle karışık seçme işi, bir saatte fazla sürdü. Neticede madam, herbiri birer servet değerinde olan iki şahane parçayı diğerlerinden üstün buldu: Bir tanesi pırlanta bir gerdanlık, öbürü etrafı pırlantalarla süslü, ortasında iri bir yakut bulunan bir broştu. Her ikisinin de son fiyatı 400.000 er franktı. Ama, bu asil madam için fiyatın hiç bir rolü yoktu, mühim olan ikisinden hangisini tercih edeceğiydi.

— «Fevkalâde, mösyö... Tam mânasıyla fevkalâde!» diye madam hayranlığını belirttikten sonra devam etti: «Çok fazla güzel... Hakikaten hengisini tercih edeceğimi bilemiyorum... Aslında bu, kızımın babasının hediyesi olacaktı. Acaba babası hangisini tercih ederdi?»

— «Sayın doktor bir defa da kendileri görüp karar verseler» diye kuyumcu bir hal çaresi bulmak için âdeta çırpınıyordu. «Tabii kendileri şeref verinceye kadar seçtiğiniz bu iki mücevheri hususî kasamızda saklarız!» diye devam etti kuyumcu.

— «Ne yazık ki buna imkân yok. Kocam, kilinikte hastalarına bakmaktan, başını kaşıyacak vakit bulamıyor. Acaba ben, bu iki mücevheri alıp kendisine götürsem nasıl olur?»

Kuyumcu, madamın bu sualine hemen cevap vermedi. Bir taraftan, bu kadar tanınmış bir müşterisini memnun etmek istiyor, diğer taraftan da 800.000 franklık bir rizikoya kolay kolay cesaret edemiyordu. Kuyumcu karar vermemeziğin içinde bocalarken, madam buna da bir çare buluverdi:

— Mösyö, size başka bir teklifim var: Bu kadar kıymetli mücevher-

leri benim yalnız götürmem tehlikeli olabilir. Fakat adamlarınızdan biriyle beraber kliniğe, kocama götürmeğe gidersek, mesele bir saat içinde halledilmiş olur.

Ah şu madam, nasıl da herşeye çare buluyordu!.. Derin bir nefes alan kuyumcu, derhal her iki mücevheri bir muhafazaya koyarak kilitledi, anahtarını da en güvendiği bir adamına teslim ettikten sonra, madamı kapıda bekleyen otomobile kadar uğurladı.

Otomobil, hususî kliniğin önünde durunca, önde madam, birkaç adım arkasında da mücevherleri taşıyan mağazanın en eski tezgâhtarı, bahçeden geçerek kliniğe girdiler.

Madam, bir hastabakıcı ile konuştuktan sonra, adabı muâşeret kaidelerine gayet iyi uymasını bilen, daima birkaç metre arkasından yürüyen adama, eliyle kendisini takip etmesini işaret etti. Birkaç adım daha yürüdükten sonra genişçe bir salona girdiler. Madam:

— «Mösyö, lütfen birkaç dakika istirahat buyurunuz... Kocam muayenehanesinde... Sizi fazla bekletmemek ve daha çabuk karar vermek için ben yalnız görüşeceğim. Lütfen muhafazayı ve anahtarını verin bana!» deyip muayenehanenin kapısını da araladı.

Birdenbire böyle bir teklif karşısında şaşırان adam, biran durakladı... Fakat gözü, aralık kapıdan içe-

riye kayınca, doktorun yazı masasının başında oturduğunu gördü. Bunun üzerine, mücevher muhafazasını anahtarlarıyla madama kibarca teslim etti.

Aradan on dakika, yirmi dakika nihayet yarım saat geçmesine rağmen hiçbir haber çıkmıyordu. Adamcağız salonda tek başına oturuyor, bekliyordu. Bir onbeş dakika daha bekledi, kalkıp kulağını yan odanın kapısına dayadı: İçerden hiçbir ses gelmiyordu. Nihayet dayanamayıp kapıyı ilkönce yavaşça, ses gelmeyince de daha hızlı vurdu... Yine bir cevap alamayınca kapıyı açıp içeri girdi.

Doktor karşındaydı. Gülererek:

— «Bonjour efendim!.. Neden geldiğinizi biliyorum... Ben de sizi bekliyordum zaten» dedi.

— «Demek kararınızı verdiniz... Hangisini intihap buyurdunuz acaba?» diye sevinçle soruyor, ellerini uğuşturarak cevap bekliyordu.

Ama doktor, bütün bunları duymamazlıktan geliyor ve durmadan mevzuu değiştiriyordu. Doktorun bu halinden, şüphelenen adam sesini dikleştirerek mücevherlerin nerede olduğunu sinirli ve sert el hareketleriyle sormağa başlayınca, doktor çaktırmadan bir düğmeye bastı ve klinik personelinin iki kişi içeriye girdi. Adam bunları görünce, onlara da mücevherleri sormağa, cevap alamayınca avazı çıktığı kadar

bağırmağa, doktorun üzerine yürümeye kalktı. İşte tam bu sırada odada bekleyen iki üniformalı hademe, deli gömleğini giydirdiler, sonra da yaka paça tutup götürdüler.

Doktor odasında yalnız kalınca, başını iki yana sallıya sallıya yerine oturdu, defterine birkaç not yazdıktan sonra, dahili telefonla asistanını aradı:

«Çok acıklı bir vak'a...» diye asistanına durumu izah etti ve «şimdilik siz meşgul olun, akşama bir defa da ben göreceğim» dedi.

★

Mağazada kuyumcunun gözleri yollarda, adamının dönmesini bekliyordu. Aradan tam üç saat geçmişti... Daha fazla dayanamayıp telefonu açtı, kliniğin numarasını çevirmeğe başladı... Telefon açılıp da karşısında doktoru bulunca derin bir nefes aldı. Fakat doktorun söyledikleri... Aman yarabbi, doktorun söyledikleri... Evet evet, vaziyet bembaşkaydı... Kliniğe ağızdan «mücevherler» den başka lâf çıkmıyan bir akıl hastası gelmiş, sonradan işi azıttıp bağırıp çağırmağa başlayınca, muhafaza altına alınmıştı.

Madam mı?... Asla doktorun karısı değildi, zavallı hastanın annesiydi o!

Evet, kibar yüzü ihtiyar kadın doktorun odasına girince, kendini, yandaki odada bekleyen akıl hastasının annesi olarak tanıtmış... Oğlunun günlerden beri bir idefikse «aplanmış», mücevherlerinin çalındığını zannettiğini, son ümidinin doktora olduğunu söylemişti. Madam, oğlunun bir müddet bu klinikte tedavi görmesinin iyi netice vereceğini ümit ediyor ve ayrılmak kendisine güç geldiğinden oğluna görünmeden, öbür kapıdan çıkmak istiyordu. Diğer taraftan da, hastanın çok çekingen ve alıngan olduğunu, hemen içeriye çağırmanın menfi tesir yapacağını, doktora hatırlatıyordu. En iyisi, hastanın kendiliğinden doktorun odasına gelmesini beklemektir. Nihayet iki haftalık bakım parasını da peşin ödedikten sonra, madam yaşarın gözlerini silerek doktorun yanından ayrılmıştı.

★

Her şey anlaşılmıştı artık. Sirtına zorla deli gömleği geçirilen adamı, özür dileyerek serbest bıraktılar... Ama, bu müthiş olay öyle sert, öyle sarsıcı bir şok tesiri yapmıştı ki, hem o, hem kuyumcu - üstte para da vererek - bir ay, kliniğin iki yataklı bir odasında yatırlar.

Ergin ORTAÇ

✱

Dua!

Gemi süratle sulara gömülmüyordu. Kaptan yolculara bağırdı:

— Aranızda iyi dua etmesini bilen biri var mı?

— Ben iyi dua ederim! diye bir ses duyuldu.

— Çok güzel; dedi kaptan. O halde siz duaya başlayın; biz de can yeleklerini takalım; zira bir can yeleği eksik gelyor!..

YAZISIZ

MİLLETLER GÜLÜYOR

Tiryakilik

Sabahleyin bir kasabadan geçmekte olan bir turist sigarasının bittiğinin farkına vardı. Fakat, sigara satın alacak hiçbir dükkan henüz açılmamıştı. O sırada oradan ağzında sigara ile geçmekte olan bir kasabalıyı görünce dayanamayıp seslendi:

— Arkadaş; fazla bir sigaran var mı?

— Tütünüm ve sigara kâğıdım var!

— İyi ama ben sigara saramam ki sen bana bir tane sarmısın?

Kasabalı, turiste bir sigara sarıp uzattı. Beriki ceplerini karıştırdıktan sonra:

— Dostum dedi; galiba kibritim de yok!..

O zaman kasabalı dayanamadı:

— Senin de; dedi; galiba tiryakiliğinden başka bir şeyin yokmuş!

Pekiy, ama!

Otomobillini çok süratli kullanan meşhur komiklerden, Danny Kaye, son günlerde uçak kullanmağa merak salmıştı..

Bir gün Rejlsör William Goetz'i kendi uçağıyla bir gezintiyeye davet edince, Rejlsör:

— «Pekiy...» dedi «ama otomobilline dünyada binmem... Hava meydanında buluşuruz, olur mu?..»

On iki telgraf

Sir Arthur Conan Doyle, bir gün arkadaşlarına bir oyun oynamak istedi. Ve on iki yakın dostuna birbirinin aynı on iki telgraf çekti; bu telgrafta şu yazılı idi:

«Her şey anlaşıldı, çabuk kaçın.»

Bunun bir şaka olduğunu anlatmağa imkân kalmadan oniki arkadaşının hepsi şehri terketmişlerdi.

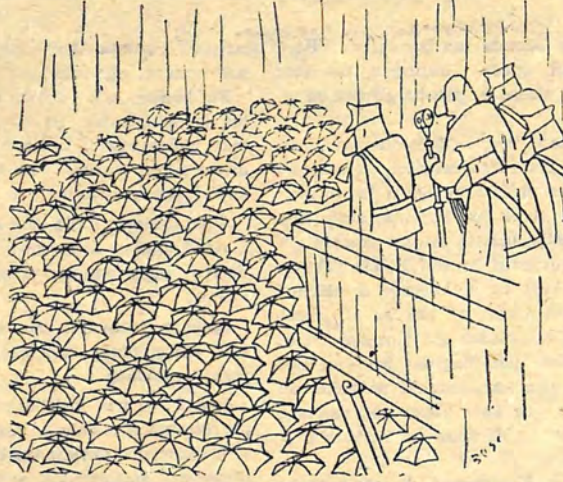
Şiir ve ötesi

İki Amerikalı iş adamı birbirlerine dert yanıyorlardı; biri anlatıyordu:

— Benim karımı, üye olduğu kulüpte bir arkadaş şair olduğuna inandırmış, şimdi her sabah saat 5,30 da beni «kalk şafağı seyrete» diye uyandırıyor..

Öbürü güldü:

— Yine şanslısın azlım; benimki de beni her sabah aynı saatte «kalk kahvaltıyı hazırla» diye uyandırıyor!..

— Muzaffer ihtilâlimizin kahramanlarına hitap ediyorum!

Sonuna kadar

Büyük bir mağazanın editörü idi ve gönderilen bütün yazılar, hikâye ve romanlar onun elinden geçiyor, uygun bulursa basılıyordu. Bir gün bir mektup aldı, hikâyesi reddedilen bir kadın yazıyordu:

«Sayın Bay!

Geçenlerde size bir hikâye göndermiştim, kabul etmeyip geri yolladınız. Fakat size yollanan hikâyelerin hiç birini okumadığınıza eminim. Bu arada benim hikâyemi de okumadığınızı gayet basit bir usulle anlamış bulunuyorum. Hikâyemin 15, 16 ve 17 ci sahifelerinin uçlarını birbirine yapıştırmıştım. Geri geldiği zaman bu sahifeler birbirlerinden ayrılmamışlardı bile!..»

Editör bu mektuba şöyle cevap verdi:

«Madam!

Sabah kahvaltısına oturup bir yumurta kırıp açtığı zaman, onun bozuk olup olmadığını anlamam için sonuna kadar yemem gerekmez sanırım!»

— Haa... Bu otobüs biletlerinin neden bu kadar ucuz olduğunu şimdi anladım!

İyimser!

Büyük bir sel baskını idi. Bill Jones evinin damına oturmuş etrafı seyrediyordu. O sırada bir kayıkla oradan geçen komşusu seslendi:

— Hello Bill; galiba bütün tavuk ve horozların suları sürükledi!

— Hello Sam! Evet öyle; ama neyse ki ördekler yüziyor!

— Portakal ağaçlarının da hepsi kökünden sökülmiş.

— Haklısın; fakat bu sene zaten mahsul çok kötü olacaktı!..

— Su evinin ikinci kat pencereilerine kadar gelmiş Bill!

— Sahi mi? Bak buna çok memnun oldum Sam; zira camlar o kadar kirli idi ki!..

Sıkıntı!

Biri, arkadaşına sordu:

— Paris'te kaldığın müddetçe Fransızcanızdan bir sıkıntı çektiniz mi?

— Ben mi? Hayır. Ama Fransızlar; evet!..

Çok şükür

Kaptan, yolculara:

— Maalesef hiç ümit kalmadı; bir saate kadar gemi tamamen batmış olacaktı!..

Deniz tutmasından içi dışına çıkan bir yolcu:

— Çok şükür!

Küfürbaz papağan!

İhtiyar Leydi, birkaç gün evvel bir papağan satın almış olduğu kuşçu dükkânına girdi. (İrkeyle:

— Evvelki gün sizden satın aldığım papağandan şikâyetçiyim, dedi; fena halde küfrediyor...

Kuşçu sükûnetini kaybetmeden cevap verdi:

— Hakkınız var Leydi... O papağan biraz küfürbazdır. Fakat yine de şükretmelisiniz, ya içki içip, kumar oynasaydı!..

Sâfiyet!

Küçük Jimmy yatağının kenarına diz çökmüş dua ediyordu. Annesi tembih etti:

— Jimmy'ciğim; Allaha herkese iyilik etmesini iste olur mu?

— Peki anneciğim, dedi Jimmy ve duaya devam etti. Allahım sen annemi koru, sen babama çok para ver, sen kardeşimi koru, sen halamı ve eniştemi koru. Ve Allahım bu arada kendine de iyi bak, hasta filân olma!..

PEMBE

Sermet Muhtar Alus

MAŞLAHLI

HANIM

— 47 —

Burnuma lokman ruhu koklatıyorlar, ağzıma melise ruhu akıtıyorlar, göğsümü, bileklerimi kolonyaya uyuşuyorlar...

Mahpusta, zindanda böyle şeyler ne anıyor?

Müthiş bir kâbus içinde kıvranıyordum.

Göğsümün üstünde, kaldırım taşı gibi sert bir şey var; kuvvetle basmıyor, mengene gibi sıkıyor.

Kirpiklerimi kimıldatıp etrafımı göreyim, dünyada mıyım, ahirette miyim, öğreneyim diye olanca kuvvetimle cehtediyorum. Hepsini nafile, Göz kapaklarım kursun, kolum kanadım kırık, vücudum külçe...

Son bir gayretle gözlerimi açmağa davrandım, hafifçe aralayabildim.

Çenemin altında, kayış gibi bir kol, göğsümün üstünde kılı kılı bir el... Durmadan, kolonyaya döküp uyuşturuyor, basıyor, didikliyor.

Göz bebeklerimi yukarıya kaldırdım.

Hacı bey...

Gözlerimin aralandığını görünce: (Kanarya hanım, gazeli baş, elmasım kendine geldi!) diyerek hemen yanımdan fırlayıp aşağıyı boyladı. Tıpkı Kanarya gibi, her kelime, kah kah güler, keyifli, naşeli, lâf anlatıyordu:

— Tu, Allah müstahakını versin; gelmişime de, geçmişime de, arvahıma da yuf olsun... Şu çerçevesine üfürdüğüm gözlük az kaldı başımı derde sokacak, elimden bir kaza çıkaracaktı... Ulan bir de bakayım ki, ismi lâzım değil, o apteshane kâğıdı paçavralardan, o menhus gazete... Görür görmez gözümü kan bürümüş; belimden tabancayı çekip tetiğe asılmışım; hemşiranımın alnının ortasına namluyu dayamışım. Hanım kızımız bayılınca istoper ettim; dişlerimi gıcırdatıyorum, yumruğumu sıkıyorum... Bir de cepten gözlüğü alıp bakayım ki, karşıda çıkan ermeni gazetelerinden biri; harfleri ermenice, lisani türkçe olan mahut gazete ile Manakyanın tiyatroları... Benim yerimde olsanız ne yaparsınız?.. Pavrikasına ettiğim gözlüğü yere vurup parçalamak değil mi?.. Ben de onu yaptım, domuzun icadı camekânı ağzıma alıp çitir çitir çiğnedikten sonra ökke-

min altında tuz buz ettim... Boru değil, durup dururken, boş yere kan akıtacak, günaha girecektim ya-hu...

Hacı bey, aşağıda yalanın binini bir paraya savururken, Ayşe hanım nefes nefese kulağıma fısılıyordu:

— Artık hiç korkma; senin başucunda, herifin salyası akarken pakettekilerin hepsini helâda yaktım; bir kova su ile küllerini de akıttım. Aman cicim, ne yap ne et; populdağın ağzından gir, burnundan çık; yüzüne gül, fingirde, her şeye razı ol; zira karşımızdaki ne baklavacı arap, ne sulu Topaç, ne nazengiz Ülfet, ne de öbür çıt kırıldılar...

Ben, Kanaryanın kucağına düşüp bayılınca, omuzuma aldığım şal atkı da üstümden kayınca, Hacı beyin ağzı bir karış açılmış, hayatı gitmiş bayatı kalmış. Hemen yüzü güler, fesini kaşının üstüne yıkarak, yanı başıma çöküvermiş, yelkenleri suya indirmiş... Beni pencerenin önündeki mindere kaldırmışlar; hava gelsin diye pancuru

açmışlar; yüzümü yelpazelemişler, her tarafımı oğmuşlar...

Bu badire, son derece netameli bir iş olduğundan, ne olur ne olmaz, tedbir almak ta lâzım; denize düşen yılanı sarılır. Hacı bey gibilerin ipiyle kuyuya inilir mi?

Ayşe hanım, kaşla göz arasında kendini aşağıya atıp Agavniyi uyardırması, palas pandiras kapı dışarı salmış.

Bodrum katındaki yalı kazıkları hâlâ meşgulmuş; eşikteki haydut yerinde yokmuş...

Agavni, yemek yediğimiz odanın penceresinden atılarak, sağımızdaki köşkün yıkık duvarından kavarak, kimseye görünmeden, yalın ayak başı kabak, kaybolmuş.

Kanarya diyordu ki:

— Etrafta gözcüler bulunacağını, Agavninin yakalanacağını da düşünmedim değil, fakat başımıza geleceği kadar gelmiş, evin içinde zebellalar cirrit oynuyor; yakalanan bir de Agavni olsun, diyordum.

Hacı bey, aşağıda, âmirane bir sayha kopardı:

— Kadri, fesi basıp iskeleye koş, Salimi yakala; Zaptiye nazırı paşaya yetişmeden geri çevir!..

Arkamda, üç karış boyda gecelik gömleği, göğsüm, kollarım, bacaklarım, hepsi meydanda; ayaklarım bile çıplak.

Perdeye iliştirili olan cibnliği omuzuma aldım; dantelli sehpa örtüsünü başıma örttüm.

Kanarya:

— Sakın ha, diyordu, yerinden kımıldama, odadan çıkmağa kalkma. Bir de bakarsın, herifin içine bir şüphe girerir, bir mânaya zahip olurur. Avurt zavurdu geçmişken, hiddeti yatışmışken, ayrıranı kabartmıyalım. Böyle serserpe bulundugunu bin kere isabet..

Hacı bey, yaşından umulmaz bir çeviklikle, (çünkü en aşağı 50 lik), basamakları üçer dörder atlaya atlaya, fişek gibi odaya girdi.

— Yanımdaki deve klavuzlarının alayını, ilâ cehennemezzümere dehledim; hiç çekinmeyin, bizbizeyiz! diyerek minderin köşesine kuruldu, ayağını ayağının üstüne attı.

Aman efendim ne diller de ne diller:

Bir içim suluğum, bir lenger kaymaklığım, bir sahan ilikliğim... Bir bakışta parlatıp yaktığım, bir süzişte kavurup kül ettiğim... Konkordiyadaki kızların, tiyatrolardaki kantocuların, balozlardaki matmazellerin, yanımda sandal olamayışı... Peruzların, Amelyaların, Virjilerin yayan kalışı... Kâğıthanede, Direklerarasında piyasa eden saraylılardan daha dilberliğim... At canbazında, telin üstünde kayan kızlardan daha mütenasipliğim... Hokkabaz Kaznôfün manyatizma ettiği madamdan daha civelekliğim...

Arkadan Ayşe hanıma sıra getirdi:

Kıbarlığı, hatunluğu, hanıme'endiliği... Tatlı dili güler yüzü, candan muamelesi... Sesinin methini ne zamandır işittiği, gazelinin senosunu ne vakittir duyduğu... 20 yaşında civanlardan üstün bulunduğu, caminin, mihrabının yerinde durduğu... Böyle camile mihraba kul köle olduğu...

Başımı pencurun kenarına dayamış, şen, hoppa, mültefit bulunmağa çalışıyor, içimi de kurt gibi yiyordum.

Bu gidişin encamı neye varacak? Bahçede hafif bir hışırtı, arkasından yavaş bir ayak sesi...

Perdeyi siper ederek kafamı uzattım.

(Devamı var)

HÜNER GÖSTERMENİZE LÜZUM YOK!

PIVALE
NEFASETİN
GARANTİSİDİR

PIVALE
Adı..
Ağzı Tadı...

22 2

Sedef Reklam

Sedef Reklam — 74 - 187

bir çalgıcının seyahati

cizen:

BÜLENT
SEREN

— 60 —

Günler geçtikçe, «Garip,» diye düşündü. «Elimde olmadan bu yeni sü-tuna seviniyor, heyecanlanıyorum. Bunun bana nasıl verildiğini bilme-me rağmen yine de memnunum. Artık kapılar açılmış, aylığı ve itibarı da artmıştı. Barbara her zamankin-den daha da çok çalışıyordu. İki hafta sonra, hamile olmadığımı da arılayınca, Sidney'le bütün alakası-nın artık tamamıyla kesilmiş oldu-ğunu hissetti. Artık hiç bir şey kal-mamıştı ona. Hayatı bomboş bulu-yordu... Fiziki cihetten, yine eskisi, Sidney'le tanışmadan evvelki günler-de olduğu gibiydi. Fakat genç kadın diğer cihetlerden değiştiğini biliyor, onu hiç unutup unutamayacağını düş-şünüyordu.

APRİL

Onları sabahları otobüste görürsünüz: günlük gazeteleri okuyan kızlar, ellerinde romanlarla kızlar ve göz-leri bir noktaya dikili düşünceli duran kızlar. Yüzleri, düş-şüncelerini saklayan boyalı, mak-yaşlı bir maskeden farksızdır.

Sonbaharda April Morrison da dü-ğün hazırlıklarına başladı. Bir baki-ma Mary Agnes'in hazırlıklarına ben-ziyordu, bir cihetten ise tamamıyla başkaydı. Zira Dexter April'e yüz-ük takmamış, tarihi tesbite de ya-naşmamıştı. Planları hemen hemen yok dercek kadar vüzuhsuzdu. Fakat düşüncülerin kızların mesuliyeti olduğuna inanan April, Colorado'ya mektup yazarak yakında kendi-sine bir müjde vereceğini bildirdi ve oradaki kilisenin ne günleri boş ol-duğunu sordu.

O ikinci yaz esnasında Dexter'in babasıyla annesini sık sık, fakat pek az görmüştü. Sadece kulüpteki par-tilerde karşılaşınca onlara uzaktan tebessüm ediyor veya terasda onları selamlıyordu. April müstakbel ka-vın peder ve valdesiyle yakından tanışıp, onlarla ahabap olmadığına da üzülmemekteydi. Her iki nesil ile de Hudson Kulübündeki partilere giderler, fakat birbirlerine de yak-laşmazlardı. Böylece büyükler de, çocuklar da daha rahat eğlenebili-yorlardı. Bu partilerde gençler barın etrafına toplanır, yaşlılar ise teras-da otururlardı. April de terasa çı-kıp, Dexter'in annesiyle babasına, «Ben sizinle oturmak istiyorum,» diyemeydi. Aradaki sınır yıllar ön-çe çizilmişti çünkü. Nihayet April, başka bir yol bulmağa karar verdi. Neticede Dexter'in annesinden kü-çük olduğu için, ilk hareketi de o-nun yapması lazımdı.

Bir gün Dexter'e, «Annen bir ke-resinde benimle öğle yemeği yemek istediğini söylemişti,» dedi. «Çok-tan... Bu hususta bir şey yapmadı-ğım için çok utanıyorum. Ona tele-fon edeceğim.»

Dexter gazete okuyordu. «Ne-den?» diye mırıldandı.

— «Benimle yemek yemesi için. Olur mu? Ne dersin?»

Dexter bu sanki hiç aklına gelme-miş gibi bir tavırla, «Tabii,» dedi.

«Bu muhakkak hoşuna gider. Zira annem genç kızlarla ahabaplık etme-yi pek sever.»

April, «Vizon yakalı, koyu yeşil tayyörümü giyerim» diye düşünüy-ordu. Sekiz aylık borcunu ödeme-diği için mağaza hesabını kapama-dan evvel en son bunu almıştı. Genç kız bir müddet mağazaların gelip elbiseleri geri alacaklarından da korkmuştu, fakat böyle bir şey olmadı. Sadece o firmaların Avu-katları tehditkâr mektuplar gönde-rip durdular. April de yaz zammını alır almaz borçlarını ödemeğe baş-ladı. Hapse girmeği, Dexter'in aile-sinin de oğullarının bir dolandırıcıyla evlendiğini düşünmelerini istemi-yordu. Onun sadece para işlerine aklı ermiyordu, işte o kadar.

April ertesi günü bürosundan Dexter'in annesine telefon etti, fakat hizmetçi ona kadının sokağa çıkmış olduğunu söyledi, April ismi-ni ve büronun telefon numarasını bıraktı...

Ondar sonra da bütün gün bek-leli durdu genç kız. Fakat saat beş buçuk olmuş, Mrs. Key de hâlâ tele-fon etmemişti. Bütün memurlar çoktan çıkıp gittikleri için, April büroda yalnız kalmaktan korkmağa da başlamıştı. Nihayet kadına tek-rar telefon etmeğe karar verdi.

— «Mrs. Key?»

— «Kiminle konuşuyorum?»

— «Ben April.»

Kısa bir sessizlik oldu. Sonra ka-dın biraz şaşkın bir tavırla, «Ya?» diye mırıldandı.

— «April... Dexter'in April'i...»

— «A... A, evet, evet, Dexter'in ar-kadaşı April. Ne de budalayım. Ta-bii. «Mrs. Key gülmeğe başlamıştı. «Bu sabah isminizi bırakmışsınız. Fakat hizmetçi «Miss Morrison» de-vince telefon edenin kim olduğunu bir türlü anılamadım. Onun için sizi aramadım.»

April, «Ne garip kadın,» diye düş-şünüyordu. «Dexter benden ona bel-

Genç Kız

RONA JAFFE
Çeviren:
GÖNÜL SUVEREN

ki milyonlarca defa bahsetmiştir. Belki de sarhoş veya hasta. Bu sos-yete kadınları da içkiye çok düşkün oluyor.» Sonra terbiyeli bir tavırla, «Nasılsınız efendim?» dedi.

— «Teşekkür ederim, iyiyim. Siz nasılsınız?»

— «İyiyim, teşekkür ederim. Her-halde size telefon etmemin sebebini merak ediyorsunuz.»

Kadın yine şaşkın şaşkın güldü, fakat April'e dostça davranmak istediği de belliydi. «Şey... Eve...»

— «Gelecek hafta serbest oldu-ğunuz bir gün, öğle yemeği yememizi teklif edeceğim.»

— «A... Çok nazıksınız. Hususi bir hâdise mi var? Doğum günü fi-lân?»

April mahcup bir tavırla, «Hayır,» diye cevap verdi. «Birbirimizi daha iyi tanırız, diye düşündüm.»

— «Ah, ne şirin bir düşünce... Ne hoş... Defterime bakmam lazım, yavrum.»

— «Ben beklerim efendim.»

Kısa bir sessizlik oldu. Sonra Mrs. Key, «Gelecek hafta...» diye mırıl-dandı. «Pazartesi, Salı... Maalesef gelecek hafta imkânsız. Bütün gün-lerim dolu,»

— «Daha gelecek hafta olsun. Ben her gün boşum.»

— «Size tekrar telefon etsem?»

April üzülüyordu. «Tabii,» dedi. «Önceden haber vermeniz şart de-ğil. Başka birine sözüm olsa bile, ben yine sizinle gelirim.»

— «Evet. Ben size telefon ede-rim.»

— «Sizde telefon numaram var mı?»

— Hizmetçi yazmış. Buralarda bir yerdedir.»

April çabucak, «Ben size de söy-liyeyim,» diye cevap verdi. Sonra Dexter'in annesinin yazabilmesi için numarayla ağır ağır söyledi. «Ben her gün dokuzdan beşe kadar bu-radayım. Çalıştığım yer burası... Tele-fonunuzu bekliyeceğim.»

Mrs. Key, «Telefon ettiğiniz için teşekkürler,» dedi. «Çok şirin bir hareket bu doğrusu.»

April telefonu kapıyarak, eli ahi-zenin üstünde düşünceye daldı. Kafas-ında beliren çirkin şüpheyi kovma-ğa çalışıyordu. «Kadının benim Dex-

ter'in nişanlısı olduğumu bilmedi-ğine yemin ederim... Sanki benden rahatsız olmuş gibi konuşuyordu... Ben Dexter'in annesini rahatsız edi-yorum... Akla sığar şey mi bu?»

Daha sonra Dexter'le buluşunca April bu hâdiseyi ona nasıl anlata-cağını bilemedi. Sevgilisinin, onun annesini terbiyeci veya daha fena-sı ekzantrik bulduğunu zannetmesi-ni istemiyordu. Nihayet, «Ben...» dedi. «Annene telefon ettim.»

Dexter memnun ve biraz da müs-tehzi bir tavırla gülümsedi. «Biliyo-rum. Annem söyledi. Bugün kendi-sine telefon ettim, bunu bana anlattı. Bu hareketini çok şirin bulmuş.. April hafifçe tekrarladı. «Çok şir-in...» «Dexter! annen beiden hoş-lanmıyor galiba. Öyle değil mi?»

Dexter hiddetle; «Ne bileyim ben,» dedi. «O seni tanımıyor bile.»

April kıpkırmızı kesilmişti. «Onun beni sevmesini istiyorum.»

Genç adam güldü. «Sever, sever üzülm, Seni bir gün onun verdiği partilerden birine götürürüm, ahabap olursunuz.»

— «Evleneceğimizi söylediğin za-man... kızmadı ya?»

— «Kızmak mı? Keden kızsın?»

— «Bazı anneler oğullarının evlen-mesini istemezler. Belki sana bir şey söylemiştir diye düşündüm.»

Dexter, içkinin taşmaması için, kadehini dikkatle tutarak Gibson'un-dan bir yudum aldı. İçkisiyle lüz-umundan fazla alâkadar oluyordu. Sonra lâkayt bir tavırla, «Doğrusu-nu istersen bundan anneme bahset-medim bile,» dedi.

April yıldırımla vurulmuştu sanki. «Dexter! Neden?»

Dexter homurdandı. «Hoş bir ak-sam geçireceğimizi zannediyorum! Canın münakaşa mı çıkarmak isti-yor?»

April kendisini fazla cesaretle bul-mazdı. Fakat çok, korku ve hiddet ona âni bir cesaret verdi. «Benim eütün istediğim evlenip evlenmiye-ceğimizi anlamak! Sadece bunu ist-iyorum!»

Dexter bir an sessiz sessiz genç kızı süzdü, sonra kaşlarını çatarak, soğuk bir tavırla, «Evlenmiyeceğiz,» diye cevap verdi.

— «Dexter benimle alay etme.»

April'in sesi titriyordu. Gülmeğe ça-lıştı, fakat çıkardığı ses o kadar tu-haftı ki, bu daha ziyade der miyav-lamayı andırıyordu. «Bu işin şaka götüreceği tarafı yok. Çoktanberi bekliyorum.»

Dexter hafifçe güldü. «Ne o canm mı sıkıldı?»

— «Canım sıkılmadı, fakat o lâfı söyleyince de az kalsın kalbim du-ruyordu.» Ayağa kalkarak genç ada-mın yanına gitti. Ona sarılarak baş-ını omuzuna dayadı. «Sensiz yaşı-yamayacağımı biliyorsun.»

Dexter hiç kımıldamadan dimdik duruyordu, April sanki bir yaban-cıya sarılmış gibi bir hisse kapıldı. Genç adam, «Belki bu işi bu kadar uzatmamalıydık,» diye mırıldandı. «Bilmem ki... Fakat sen ne yap-tığını biliyordun. Sana bir sene ev-el kimseyi bir şey yapmağa zor-lanmayacağımı söyledim. Eğer şini-di bedbahtsan, muhakkak ki bunun müsebbibi ben değilim.»

Açtıracığınız bir hesapla veya hesabınızdaki mevduatı çoğaltmakla

PARANIZIN EMNİYETİNİ

FAİZ GELİRİNİ

ve ayrıca çeşilli zengin İKRAMIYELER Sağlamış olursunuz

TÜRKİYE EMLAK KREDİ BANKASI

Basın — 13472 - 186

(Devam edecek)

KOMİSER
OSMAN

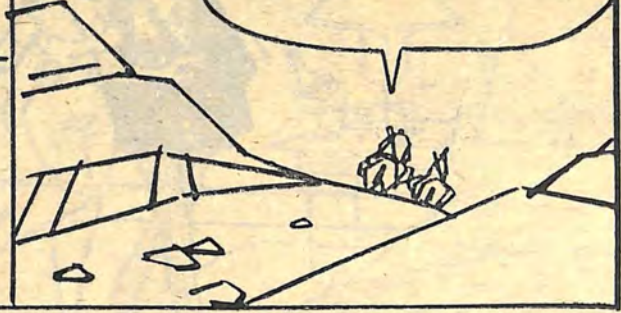
İVRHAN
SELÇUK

KUÇERO'YA
KARŞI

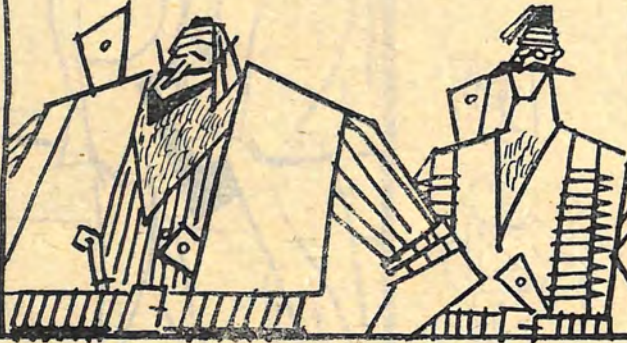
6

OSMAN VE FETTULLAH AZ GİTİLER, UZ GİTİLER, ŞARKA DOĞRU DERE TEPE DÜZ GİTİLER...

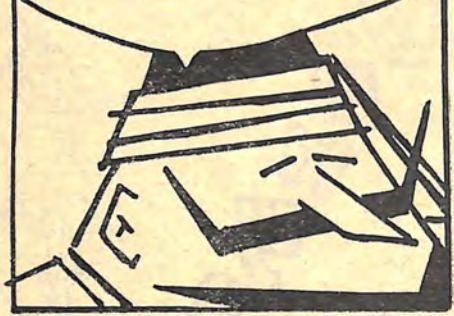
EH, MENZİLİMİZE YAKLAŞTIK.
FETTULLAH.

OGÜN AKŞAMA
DOĞRU OSMAN VE
FETTULLAH HEYBELE-
RİNİ BOSALTILAR.
ÜSTLERİNDEKİ ELBİŞE-
LERİ YAKTILAR, YENİ
LERİNİ GİYDİLER...

GELEYİ ŞU KAYALAR ÜSTÜNDEKİ
KÖYDE GEÇİRECEĞİZ FETTULLAH.

KÖYLÜLER İKİ
ARKADAŞI ÇOK
SOĞUK KARŞI-
LARLAR. GÖZ-
LERİNDE KOR-
KUNUNDA İZ-
LERİ VARDIR..

BİZE YATAK BİR YER
VE SICAK ÇORBA LÂZİM
AĞALAR.

SİLÂHLUSINIZ.
MİSAFİR EDEMEYE-
LEĞİZ SİZİ.

KUÇERONUN İZNİ
GEREK.

KUÇERONUN İZNİ Mİ?! BU NASIL
LÂF? KİM OLUYOR KUÇERO?
BUNASIL KONUK KAR-
ŞILAMAK?

KOMİSER, KÖYLÜ-
LERİN EN GÜÇLÜ
KUUVETLİ GÖRÜNE-
NİNİN KARŞISINA
DİKİLİR...

BANA BİR ODA VE SICAK BİR
ÇORBA LÂZİM DEDİM.

DEVAMI VAR

Dünya

Karikatürleri

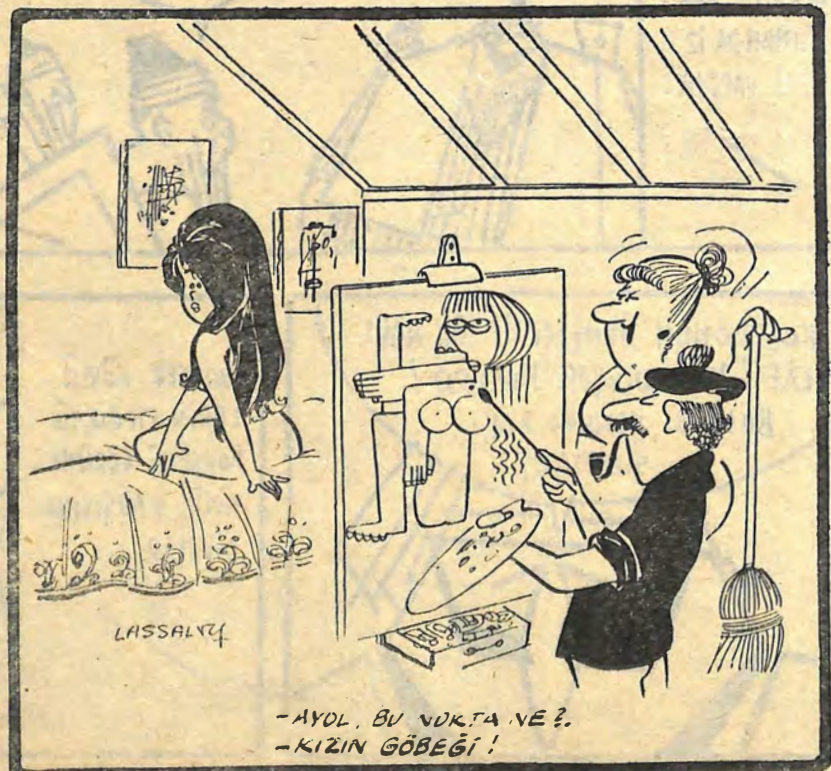

-BİR VANTİLÂTÖR FABRİKASI MÜDÜRÜNÜN SEKRETERİ OLDUĞUNUZU UNUTMAYINIZ !

-BU MAAŞIN ...

-BU DA VERGİSİ !

-AYOL, BU NOKTA NE ?

-KIZIN GÖBEĞİ !

Reklâmlar için en iyi vasıta Gazete ve Dergilerdir.

Gazete ve Dergiler için de
en güvenilir aracı

Yeni açılan Erzurum ve Diyarbakır
Şubeleriyle

Basın ilân Kurumu'dur.

- GENEL MÜDÜRLÜK :** İSTANBUL, Türk Ocağı Cad. No. 1 Kat 3
Telefon : 22 43 84 — 22 43 85
- ŞUBE MÜDÜRLÜĞÜ :** İSTANBUL, Türk Ocağı Cad. No. 1 Kat 3
- ŞUBE MÜDÜRLÜĞÜ :** ANKARA, Ulus İşhanı «E» Bloku Kat 2
No. 41 Telefon : 10 58 17 — 10 57 87
- ŞUBE MÜDÜRLÜĞÜ :** İZMİR, İkinci Kordon Mimar Kemalettin
Cad. Küçük Kardiçali Han Telefon : 23911
TELGRAF : BASINKURUMU
- ŞUBE MÜDÜRLÜĞÜ :** ADANA, Abidin Paşa Cad. Remo İşhanı
No. 46
- ŞUBE MÜDÜRLÜĞÜ :** BURSA, İnönü Cad. Aysan Han No. 20
Telefon : 2552
- ŞUBE MÜDÜRLÜĞÜ :** DİYARBAKIR, İnönü Cad. İşmenhan
kat 2, No. 22
- ŞUBE MÜDÜRLÜĞÜ :** ESKİŞEHİR, Porsuk İşhanı Kat 2 No. 1
- ŞUBE MÜDÜRLÜĞÜ :** ERZURUM, Belediye Binasında.
- ŞUBE MÜDÜRLÜĞÜ :** KONYA, İstanbul Cad. Yusufpaşa Sokak
Terzioğlu Pasajı No. 1
- ŞUBE MÜDÜRLÜĞÜ :** ZONGULDAK, Amele Birliği Pasajı No.
15/16 Telefon : 2038

Basın - 18227 - 188

KAZOVA MAMULÜ NAYLON

Dantel

Kumaşlar

- GELİNLİK
- TUVALET
- ve GECE
- ELBİSELERİ

için Emrinizdedir

Dikkat!

Harikulade Yüksek Kaliteli
KAZOVA Naylon Dantel kumaşla-
rının 20 rengi mevcuttur.
Piyasada birçok yerde Fransız
malı diye satılan elbisek Naylon
danteller KAZOVA mamulüdür.

HER MEVSİMDE

Kazova

GIYİMDE ZERAFET YARATIR

Mamullerimizi Kazova Mağazalarında ve Büyük Tuhafiyecilerden İsteyebilirsiniz.

İlanlık - 7917 - 189

GRAFIKA

Daima dinamiktir!

Her sabah SANA sürül-
müş birkaç dilim ekmek
yer ve böylece ders gü-
nü müddetince kendini
daima zinde hisseder.

SANA'yı, taze ve tadı nefis
olduğu için sever.

SANA'da bulunan vitamin ve kalori hastalıklara
karşı mukavemetini artırır ve
gelişme zamanındaki güç-
lüklerini yokeder.

Ağıza tat, vücuda sıhhat!

İlanlık - 7096 - 190

S.217

AKHABA

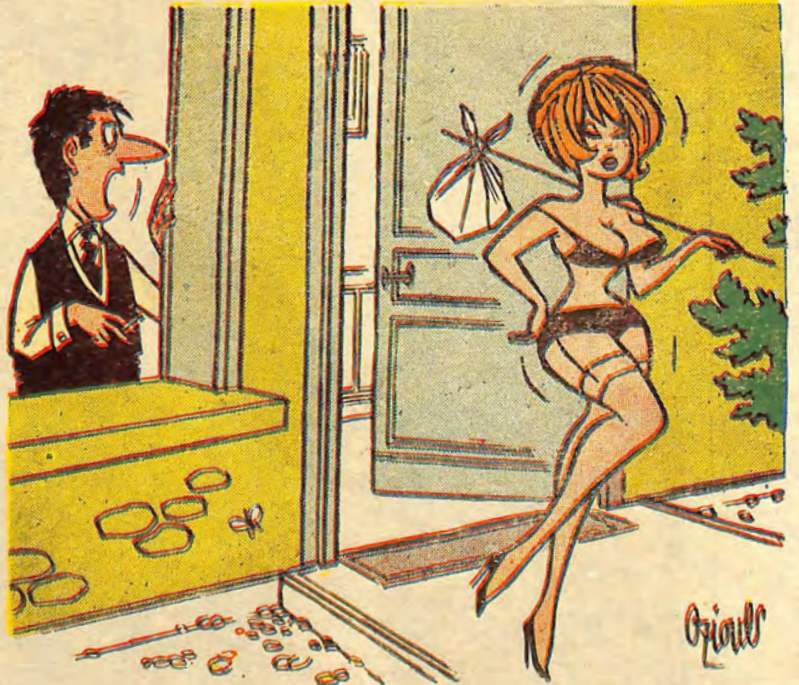
İŞ ADAMININ YAZ TATİLİ !

- UĞURSUZ GELECEKSİN DİYE İÇİMDE BİR KORKU VAR... ON ÜÇÜNCÜ KOCAM SIN !

- BİRER KADEH DAHA İÇERLERSE KENDİLERİNİ
BEBİN YEDİNCİ KATINDA BULACAKLAR...
- MAYNIR, ŞU DIVANIN ÜSTÜNDE !

- HADİ DÖN, DÖN... İSTEDİĞİN ESVAFI ALACAĞIM !